Socialistisk Arbejderavis

– kampagneavis mod ulighed og racisme

[Nummer 361 17. september, 2017] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

WWW.SOCIALISTER.DK

STOP LAMBORGHINI-REGERINGENS RÆS MOD BUNDEN!

Socialistisk Arbejderavis

Mange i Danmark dukker nakken og accepterer "nødvendighedens politik", men flere og flere mennesker søger andre svar end flere nedskæringer, mere racisme og flere krige. I en tid, hvor uligheden stiger, velfærden angribes, racismens gift bliver spredt, er behovet for et solidarisk modsvar åbenlyst.

Socialistisk Arbejderavis hæver et banner for et modsvar, gøder håbet, om at en anden verden er mulig og organiserer aktiv modstand mod racisme og nedskæringer. Derfor har du brug for os. Og vi har brug for dig!

Socialistisk Arbejderavis har ingen rige donorer fra erhvervslivets top – derfor gør din støtte en afgørende forskel for os. Modstand og oprør koster penge. Uanset om du er rig eller fattig, en aktiv del af IS/U eller sympatisør, kan du styrke modsvaret til regeringens asociale og racistiske politik.

Få Socialistisk Arbejderavis i et år for 200 kr. eller køb din avis på gaden - alle donationer over 10 kr. går til at sikre, at vi kan trykke og sende avisen ud til vores støtter.

Se mere på: www.socialister.dk

Gesten Pride
– et modsvar til homofoberne

26. august 2017 er datoen for den første Pride i den sydjyske by, Gesten, der tæller 930 indbyggere. Den 3. juli skrev Anni Grimm, byrådsmedlem i Vejen Kommune, et stærkt homofobisk læserbrev i Jydske Vestkysten. DF'eren, der er bosat i Gesten, er træt af "politisk overkorrekthed", der giver "afvigere" ret til frit at eksistere i det offentlige rum.

Af Anna Wolf Kristensen

Hendes mildest talt afskyelige udtalelser, der bl.a. indeholdt nogle usmagelige sex-vittigheder, er blevet mødt med modstand i hele landet. Den bedste respons har været landsbyens indbyggeres egen effektive organisering af en Pride-fest for at sige fra og vise, at homofoberne er de få.

Hvis man skulle have glemt, hvad Gay Pride handler om, når man er i København, hvor forskellige virksomheder tager regnbuen til sig i et par dage, er Gesten Pride påmindelsen: Pride er svaret til homofoberne.

Det er markeringen af fortidens, nutidens og fremtidens kampe, der har vundet rettigheder og reformer. Det er en synliggørelse og en solidaritetserklæring. Og det er et eksempel på, at det er muligt at opbygge brede bevægelser, der kan sige fra over for både homofoberne, chauvinisterne, racisterne, fascisterne mv.

Lars Seier skaber jobs og *pleasure*

Hvis du tilfældigvis skulle have 75.000 euro (eller ca. 560.000 kr.) tilovers i feriebudgettet (og hånden på hjertet, hvem har ikke det i disse tider?), kan du leje Saxo Bank-stifter Lars Seier Christensens luksusyacht en uge.

Af Lars Henrik Carlskov

Denne helt uundværlige forbrugerinformation kan man læse i livsstilsmagasinet Børsen Pleasure, der at dømme ud fra navnet sandsynligvis henvender sig til en hidtil overset målgruppe, som forbinder en særlig form for lyst med aktier, obligationer og andre værdipapirer.

Og da få ting som bekendt ligger os mere på sinde her på avisen end netop finansverdenens lyst, nydelse og generelle velbefindende, er denne oplysning hermed videregivet.

Men hæderen for at have opstøvet denne for offentligheden helt afgørende information bør naturligvis tilfalde det frimarkeds-elskende Dagbladet Børsen, hvis årlige statsstøtte på 17,5 millioner kr. derfor forekommer en anelse i underkanten. Demokratiet havde været fattigere uden.

WC-papirsfoldere

Børsen forklarer, at "alene bådens størrelse betyder, at personalet må kommunikere via walkie-talkie." Lars Seier er det, man kalder en jobskaber, for hvem kan benægte, at uden ham og andre milliardærer og millionærer ville produktionen af walkie-talkies til luksusyachter falde markant?

"På båden er der hele tiden styr på, hvor vi er, og hvad vi laver", kan Børsen endvidere oplyse. Denne tilsyneladende luksuriøse betjening skal dog nok snarere ses som en præventiv foranstaltning for at undgå livsfarlige situationer, hvor f.eks. Hella Joof kommer på besøg og i nærheden af tændstikker.

Det beskrives desuden, hvordan der spises frokost ved den franske riviera blandt russiske oligarker, dvs. folk, der som er kommet lige så ærligt til deres penge som Lars Seier Christensen. Men særligt én detalje ved Seiers yacht giver Børsen ægte pleasure: "Et besøg på toilettet afslører, at det yderste stykke af toiletpapiret er sirligt foldet i en kvadratisk fold over den gyldne metallåge, der dækker over toiletpapiret. Sådan er det på ethvert toiletbesøg ombord på båden."

Her ser vi igen Seier som jobskaber - og endda i vitale samfundsfunktioner såsom wc-papirfoldere for rigmænd, der skal en tur på tønden.

Men desværre formår den typiske danske misundelsessyge ikke at værdsætte folk som Seier, der har arbejdet sig hele vejen op fra sidegadevekselerer til stiftelsen af fondsmæglerselskabet Midas med selskabstømmerpenge til Saxo Bank, hvis forretningsmodel med Bagmandspolitiets ord har "en særlig høj risiko" for "hvidvask eller terrorfinansiering".

Tanken om at leve i et samfund, der ikke belønner den type adfærd, bør vække rædsel i os alle.

Det mener vi

De borgerliges angreb kan stoppes

Løkke-regeringen og dens borgerlige støtter forsøger at overdøve deres brutale angreb på velfærden med en rabiat racistisk retorik.

Socialdemokraterne forsøger febrilsk at følge med.

17. september lød det på Dansk Folkepartis landsmøde, til stort bifald: "Udlændinge sviner, svindler, stjæler, voldtager og dræber."

Seks dage senere sagde oppositionsleder Frederiksen om DF og topskatten til den socialdemokratiske kongres: "Jeg vælger at stole på jer nu." Det var en del af et bredere frieri til DF.

Nyrup bakkede op – DF var nu blevet "stuerene"!

DF kvitterede straks med at gå ud i en "danskheds-offensiv".

To fronter

De borgerlige er i offensiven på to fronter: Angreb på studerende, arbejdere, pensionister osv. – de såkaldte "velfærdsangreb" (se side 6-7).

Den anden front er, at den racistiske retorik får endnu nogle hak opad (se side 4-5).

De to fronter har længe været fast emne på denne plads i Socialistisk Arbejderavis. Desværre med alt for god grund.

Oftest er det fulgt op af, at der er brug for mere modstand – og for en venstrefløj, der vil organisere modstanden. Men:

Hvad kan venstrefløjen gøre?

Allerførst: "Venstrefløjen" er ikke bare én selv og éns nærmeste miljø. Eller et af venstrefløjens folketingspartier.

Venstrefløjen er fx langt de fleste dem, der stemte SF, Alternativet eller Enhedslisten ved sidste valg – ca. 600.000 mennesker.

Men langt flere er imod, når det bliver konkret. Fx var 2 ud af 3 imod Corydons angreb på dagpengene.

Og over en tredjedel af befolkningen sagde (få dage efter angrebet på Krudttønden i 2015!) klart, at de var tilhængere af et multi-kulturelt samfund.

De få skal organisere de mange

Men Corydon kunne gennemføre sit dagpenge-angreb, fordi de 60-70 pct., som var mod angrebet, ikke blev organiseret til aktiv modstand.

Eller tag et dugfrisk eksempel: Til Velfærdsalliancens demonstration i Kbh. 15. september deltog 4-5.000 (se her på siden).

Langt hovedparten blev organiseret ved, at én af de pædagogiske fagforeninger, LFS, mobiliserede på de pædagogiske arbejdspladser.

Hvis flere fagforeninger, uddannelsesorganisationer og venstrefløjens partier havde gjort det samme, og ikke kun i København, kunne 15. september være blevet en magtfuld protest mod Løkkes tyve25-plan.

Det, der mangler, er ikke folks utilfredshed. Den er der. Det er viljen til at organisere utilfredsheden.

Racisme og danskhed

På racisme-fronten er problemet til dels det samme: I modsætning til mange andre lande i Europa har Danmark ikke en anti-racistisk bevægelse. Små netværk, der laver små protester, ja. Men ingen, der organiserer noget fælles.

Men mod racisme og nationalisme er der også brug for ideologisk klarhed. Det er forstemmende, hvor svag venstrefløjen i Danmark er på dén bane.

Støjberg og DF er ikke uovervindelige. Men de bliver ikke bragt i defensiven ved at konkurrere om at være mest "dansk".

Her er det nødvendigt helt at afvise de nationalistiske præmisser: Vi har mere til fælles med arbejdere i alle lande, der slås mod forringelser og undertrykkelse, end vi har med "danske" Mærsk, Støjberg eller Pia Kjærsgaard.

Klare tanker og organiseret modstand

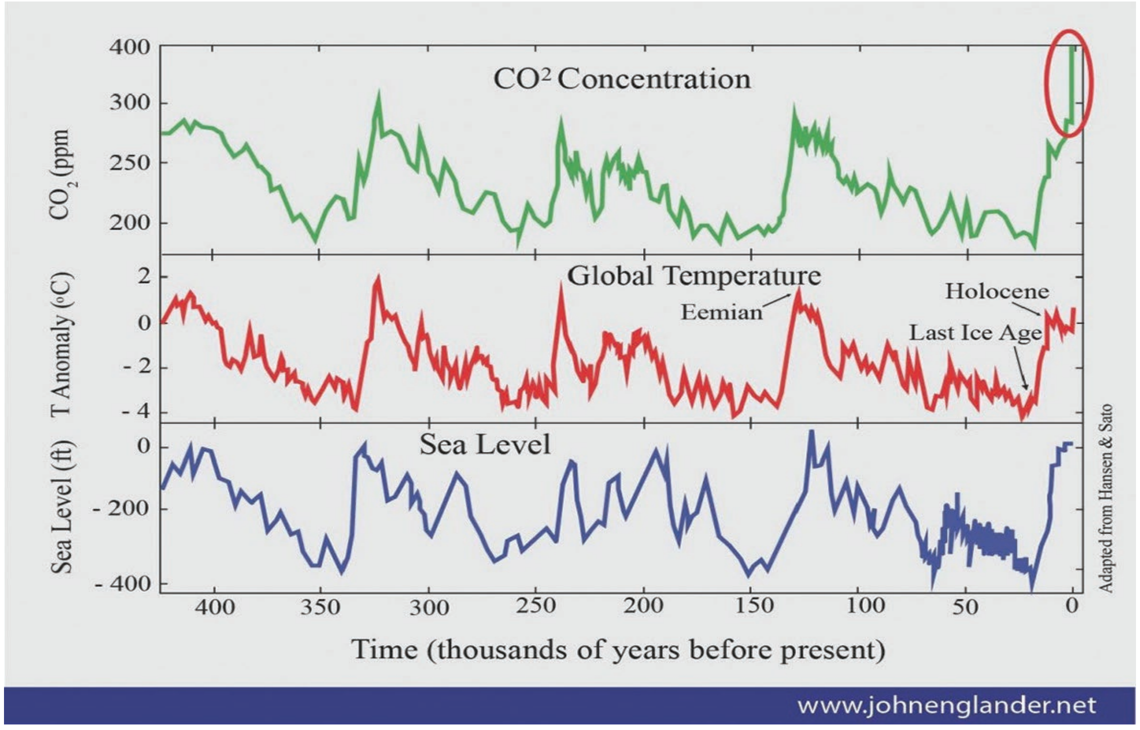
Internationale Socialister/ISU har viljen og politikken til at organisere mod racisme og velfærds-angreb. Men vi er endnu for få til for alvor at gøre en forskel.

Derfor opfordrer vi til, at du også går med, så vi kan blive et lidt større mindretal, der organiserer det flertal, der er imod angrebene på velfærd, flygtninge eller muslimer. (Se her på siden hvordan).

UDGIVET af Internationale Socialister, ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533 2200 København N KONTO Nr.: 5342-0357669
MAIL: saa@socialister.dk WEB: www.socialister.dk TRYK: OTM OPLAG: 1200 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Anders Bæk Simonsen Red. afsluttet den 6. september 2017 ISSN 1600-2687

Kloden på kanten

- kan vi stoppe klimakatastrofen?

Det er ikke længere et spørgsmål om, hvornår klimaforandringer sætter ind – de er i gang.

Af Jesper Juul Mikkelsen

For mange millioner mennesker er klimaforandringerne i dag en dødelig realitet. Vi ser allerede nu klimaflygtninge i Afrika syd for Sahara; øgrupper i Stillehavet vil blive oversvømmet; det var en lang tørkeperiode, som var en af årsagerne til den syriske revolution og senere borgerkrig; og den lange tørkeperiode i Peru og Sydafrika har flere år i træk ødelagt høsten.

Vi oplever de kraftigste orkaner, som nogensinde er målt, vi mærker de varmeste temperaturer, som nogensinde er målt, og vi ser den største afsmeltning af polerne og gletscherne nogensinde.

Der er ingen tvivl - klimaforandringerne er i gang med at forandre vores klode, vores liv og vores civilisation.

400 ppm

I 2016 overskred vi det mål for mængden af CO2 i atmosfæren, som politikere havde sat, det mål, som de i taler og kampagner havde sagt, vi skulle holde os på den rigtige side af; nemlig 400 ppm (parts per million, milliontedele) CO2 i atmosfæren.

400 ppm CO2 var i forvejen et historisk usikkert sted for vores klode. I de sidste mange millioner år har vores atmosfære ikke indeholdt så høj en andel CO2, men selv dette mål har vi ikke kunne holde os under. Vi er i dag på 409 ppm CO2 i atmosfæren, og stigningen fortsætter (se graf).

Permanente ændringer

Vi har har siden anden verdenskrig levet i den epoke, geologer kalder den antropocæne tidsalder, altså i en epoke, hvor menneskets aktiviteter globalt har haft den altafgørende indflydelse på jordens klima og geologi. At vi de seneste 60 år har fyret fossile brændstoffer af i et enormt festfyrværkeri har ændret vores klode for bestandigt.

I april 2017 udkom SWIPA-rapporten (Snow, Water, Ice and Permafrost in the Arctic): endnu engang er forskerne rystede. Isen smelter langt hurtigere, end man havde troet, og man regner nu med, at Nordpolen er sommer-isfrit måske allerede i 2030. Et isfrit Nordpolen vil kunne få drastiske konsekvenser for det globale klima. Mere herom i en kommende artikel i serien.

De mest reaktionære politikere abonnerer stadig på forskellige udgaver af fornægtelse af klimaforandringerne. Men klimadagsorden er højt på dagsorden også hos de fleste magthavere. Der udbygges vindmølleparker og solcelleanlæg. Paris-aftalen er blevet underskrevet, og verdens næststørste økonomi, Kina, er gået i gang med omlægning.

Der er mange initiativer i gang, som peger i den rigtige retning, men de står ikke mål med den forandring og i den hastighed, som der er brug for.

Udfordringen

Socialister og marxister har altid stået på skuldrene af videnskaben - vi må tilstræbe et så nøgternt og ærligt blik som muligt på den krise, vi står overfor. Det er i dag tydeligt for mange, at vi står over for en ekstrem situation, og at vores magthavere ikke kan levere de initiativer, der er brug for.

Når klima-udfordringen er så stor, som den er, kommer vi som almindelige mennesker meget let til at forfalde til enten depression eller apati, og vores fremtidssyn bliver derfor enten dystopiske eller kortsigtet navlepilleri.

For at kunne anvise nogle veje til handling, vil vi i en række kommende artikler stille skarpt på klimaforandringerne i en artikelserie, som vi kalder "Kloden på Kanten."

De kommende artikler vil dykke ned i følgende tre emner:

1) For det første bliver vi nødt til at svare på, om det er for sent at stoppe klimaforandringerne? Kunst, musik, film osv. er i dag præget af et dystopisk og sort fremtidssyn. Er klimaet ved at kollapse? Går menneskets civilisation og kloden mod undergangen, eller er der stadig tid til at undgå katastrofen?

2)Det andet spørgsmål, som rejser sig, er om menneskets forhold til naturen. Flere klimaaktivister beskriver mennesket som et destruktivt væsen, hvis blotte tilstedeværelse er grundlæggende på kollisionskurs med klodens liv og sundhed.

Marxister kan bidrage med et andet perspektiv på menneskets forhold til den materielle verden ved at pege på civilisationer, som har levet i harmoni med kloden og klimaet.

3) Det tredje spørgsmål som rejser sig er, hvad der skal til for at undgå klimakatastrofen. Hvis der stadig er tid at handle i, hvad skal der så igangsættes af initiativer? Og hvilke krav skal en kommende massebevægelse stille? Hvilke forandringer er det vi skal gennemtvinge, hvis vi skal ændre klodens katastrofale kurs?

Du er velkommen til at skrive til isu@socialister.dk, hvis du kan bidrage med viden på området.

Interview

Kamp for bedre forhold på Campus Carlsberg

Socialistisk Arbejderavis har talt med Alan Peder Haugen Wood, pædagogstuderende på Campus Carlsberg - hvor en 19 dage lang blokade af ledelsesgangen sikrede de studerendes krav - om erfaringerne med at være aktiv på sit uddannelsessted.

Af Christine Kyndi Bergen

Alan er 26 år, og medlem af PLS (Pædagogstuderendes Landssammenslutning), og starter på sit 3. år på pædagoguddannelsen. Han var aktiv i blokaden, hvor de studerende havde besluttet af blokere på "ubestemt tid" indtil deres krav blev opfyldt.

SAA: Hvordan kom i fra utilfredshed med forholdene på jeres uddannelse til en blokade af Campus Carlsberg?

Alan: Det var en længere proces. De som skulle skrive bacheloropgave oplevede en masse problemer - logistiske og praktiske. De har kun en uge til at beslutte sig for et emne, finde et sted at samle empiri og få en vejleder, hvilket er meget svært.

Utilfredshed

Så de studerende oplevede en enorm utilfredshed på det sidste halve år - hvilket resulterede i, at 500 studerende ud af ca. 700 sendte en skriftlig klage til ledelsen. De forventede der ville ske noget, men ledelsen reagerede ikke.

De gik videre til at holde et stormøde, hvor der kom ca. 500. Så lavede de "rødt kort"-aktionen, hvor de kom op og afleverede deres krav hos rektor - de havde lavet en stor rød postkasse til at ligge kravene i. Der var printet 500 sedler, men der var flere oppe og ligge i postkassen, end dem der var printet til. Det var meget overraskende.

Blokade på paller

Da ledelsen stadig ikke reagerede blev der holdt et nyt stormøde, hvor det blev besluttet at vi skulle blokere ledelsesgangen - nu skulle de tage os alvorligt!

Hvis 500 klager og 500 folk, der kom og afleverede en ny klage i den røde postkasse ikke blev taget alvorligt, måtte vi få dem til at åbne øjnene på en anden måde. Det virkede som om ledelsen tænkte: "Det her er ovre om en uge".

Vi tog paller op fra parkeringskælderen, og så sad vi ellers på ledelsesgangen i 19 dage.

SAA: Hvad gjorde i for at få så stor opbakning til aktionerne? Altså hvordan fik i budskabet ud til alle på pædagoguddannelsen?

Alan: Vi brugte de sociale medier. Vi har forskellige grupper inde på Facebook, så vi lavede en blokadegruppe, hvor der løbende kom opdateringer - vi var omkring 600-700 medlemmer derinde.

Ellers var det flyer-uddeling ved forskellige indgange og etager. Og PLS hjalp os med en masse løbesedler, klistermærker og plakater.

Handleplan

SAA: Efter blokaden og efter i får jeres krav igennem - hvad gør i for at holde fast i det?

Alan: På den 16. dag holder bestyrelsen et møde. De vil gerne have løst konflikten, for lige om lidt skal de annoncere at UCC og Metropol skal have fælles administration.

Så de trumfer ledelsen og hyrer Knud Foldschack. Vi har efterfølgende et møde med ham og repræsentanter for de forskellige pædagog-fagforeninger, hvor han skitserer det videre forløb, og hvordan vi kan sikre at alle bliver tilfredse. Det er det der udspiller sig nu.

Der er en handleplans-gruppe med repræsentanter for fagforeningerne, Knud Foldschack, tre studenterrepræsentanter, en fra bestyrelsen og en fra ledelsen. De mødes 1-2 gange om måneden og gennemgår de forskellige krav og hvordan de skal implementeres.

De havde åbenbart ikke helt forstået det de første par dage, for de havde lavet en handleplan, men vi synes mere det var en hensigtserklæring.

De fleste af vores krav er allerede gået igennem, og de sidste krav bliver stadig behandlet pga. den nye studieordning.

Inden handleplans-møderne har vi møder, som vi kalder for "claim-forum", hvor de studerende mødes, og diskuterer punkt for punkt, hvordan vi skal gå til forhandlingsbordet og hvad der er vigtigt for os.

Hold fast i kravene

Den 31. august holder vi et nyt informations-stormøde, hvor vi vil holde et oplæg om hvem vi er, hvad der er sket, hvad vi har vundet og hvad vi skal gøre nu - og så vil vi snakke om claim-forummet, og om at alle folk er inviteret.

Desuden vil vi gerne have nogle holdrepræsentanter, sådan at hvis man oplever noget ikke er som det skal være, så er der nogen man kan gå til, som kan tage det op på til højere niveau. Der er 6000 pædagogstuderende, så det er enormt svært at finde ud af hvad der sker i alle klasser. Så vi håber folk er med på det, så vi kan reagere hvis der er nogle krav der bliver brudt.

Protesterne har spredt sig lidt til de andre pædagoguddannelser rundt om i landet. Nu ønsker de forskellige ledelser at indgå i en dialog frem for bare at afvise. Og hvis der har været protester lytter ledelsen og prøver at imødekomme så mange krav som muligt, fordi de ikke vil have at det skal ende som på Campus Carlsberg.

Teori

Den seksuelle krise

Et dyk ned i Alexandra Kollontais tidlige tekster er en spændende (gen)opdagelse af centrale spørgsmål om klassekamp, køn og seksuel frigørelse.

Af Anna Wolf

En af de vigtigste og mest interessante dele af hendes værk er essayet ”Sexual Relations and the Class Struggle” (da. Seksuelle relationer og klassekamp), der blev udgivet første gang allerede i 1911, da Kollontai var i eksil uden for Rusland.

Her diskuterer hun det, hun kalder sin samtids seksuelle krise i lyset af bourgeoisiets herskende ideer og ægteskabets og familiens krise i en stormfuld tid. Det er et skarpt og vellykket eksempel på teori, der formår at koble psyke, seksualitet, klassekamp og arbejderklassen som drivkraft for forandring.

Alexandra Michailowna Kollontai

- Født 1872 i Skt. Petersborg
- Uddannet lærer
- Kom fra en overklassefamilie, men blev aktiv marxist i 1890’erne og sluttede sig til
- Bolsjevik-partiet i 1915
- Første kvindelige medlem af den bolsjevikiske regering 1917 og verdens første kvindelige minister 1919
- Havde forskellige ambassadørposter uden for Rusland fra 1922 og under Stalin
- Død 1952 i Moskva

Seksualitet i klassesamfundet

”I hele menneskehedens lange historie finder man formodentlig ikke et tidspunkt, hvor problemer vedrørende seksuelle forhold har haft så central en plads i samfundslivet.”

Disse over 100 år gamle ord kunne være skrevet i dag. På mange måder er 1910’erne ’gamle dage’; der er sket omvæltninger i vores forståelse af verden op gennem det 20. århundrede – ikke mindst, når det kommer til vores seksualitet.

Men de grundlæggende forhold har tilsyneladende ikke ændret sig voldsomt meget.

Det ”uløselige spørgsmål” om vores seksuelle forhold tiltrak dengang som i dag meningsdannere fra højre- og venstrefløj, forskellige oprørte stemmer fra både top og bund og alle mulige former for kunst. Alle forsøgte de at finde ’nøglen’ til løsningen på den seksuelle krise. Konservative kræfter kaldte til orden, mens de kulturradikale forsøgte at skabe et nyt ideal om en friere kærlighed.

Kollontai påpeger, at det moderne menneskes seksualitet er fanget i en sammenfiltret knude af ideer, forventninger og praksis. Når vi forsøger at konfrontere problemerne, falder vi ind i en ond cirkel. Men hvad er det, der filtrer sig sammen? Hvorfor bliver seksualiteten ved med at volde os problemer?

”Vi er mennesker, der lever i en verden af ejendomsrelationer, en verden med skarpe klassemodsætninger og med en individualistisk moral. Vi lever og tænker under åget af en uundgåelig sjælelig ensomhed,” skriver Kollontai.

Klassesamfundet med den private ejendomsret danner den materielle basis for samfundets øvrige forhold og den ideologi, der former vores måde at tænke på. De herskende ideer er den herskende klasses ideer.

Umulige idealer

Idealerne kan være selvmodsigende. Vi lever med et ideal om at finde ’den ægte kærlighed’ og fuldende os selv gennem en anden person. I kærligheden og seksualiteten åbner vi os for andre og deler følelsesmæssig og fysisk nydelse med dem. Vi føler os tættere på en ’mening’ med at være menneske.

Men samtidig lever vi i et samfund, der på alle planer struktureres af ejendomsrelationer og en individualistisk moral, der lærer os, at vi ultimativt er alene. Selve ægteskabet og kernefamilien, hvor vi nu som før leder efter varmen i den kolde verden, er institutioner, der er opstået på baggrund klassesamfundets ejendomsrelationer.

Måden, vi opfatter vores relationer på, er dybt forankret i disse institutioner. Vi får, siger Kollontai, et besiddende og opslidende forhold til vores partner(e) – vi mener at kunne gøre krav på dem, fysisk og følelsesmæssigt.

En del af problemet er på den måde, at vores følelser og længsler på en gang er en konsekvens af og støder sammen med samfundets materielle forhold. Vi drives ind i seksuelle forhold i jagten på varmen og lykken, men begrænses af måden, disse forhold organiseres på.

Familien og kønsrollerne

Kollontais interesse for spørgsmålet om seksualitet i klassesamfundet rejses ud af hendes dedikerede diskussion af forholdet mellem kønnene.

I 1910’erne var kvinden underordnet manden gennem sin position i ægteskabet og familien. I kernefamilieidealet var hendes rolle i hjemmet, mens ægtemandens løn skal kunne forsørge familien. Kvinden var på den måde kun en sekundær producent i det kapitalistiske samfund – hendes værdi skabes kun i relation til en mand.

Igen demonstrerer Kollontai, hvordan den materielle basis skaber en overbygning, et sæt af ideer, der udformer vores psyke og den verden, vi ser. Manden bliver i alle aspekter det primære, mennesket, der har en personlighed i sin egen ret. Kvinden bliver altid ’den anden’, hvis personlighed ses i relation til den mand, hun har en relation til.

De praktiske virkelighed var en anden. De færreste arbejderfamilier havde råd til en hjemmegående husmor, og arbejderkvinder bar derfor en dobbelt byrde med hårdt arbejde både i hjemmet og på f.eks. fabrik eller vaskeri.

Men idealerne bestod og var med til at skabe de kønsroller, der har vist sig svære at slippe for i det bestående samfund. Manden er den stærke og dominerende, mens kvinden er den svage og underdanige.

Den seksuelle krise intensiveres. Familien er i opbrud i et samfund, hvor den ikke længere er holdbar for det store flertal. Men dets kønsroller og seksualmoral består og skaber en dobbelt bevidsthed. Individernes forsøg på at bryde ud ender i frustration.

Mere end overbygning

For den revolutionære Kollontai er den ultimative ’løsning’ på den seksuelle krise en social revolution. Ved en omorganisering af samfundets produktionsforhold, kan vi opnå en revolution af bevidstheden og måske bryde endegyldigt ud af den onde cirkel.

Men en afgørende pointe er hendes indbyggede kritik af ligesindede – marxister, der i hendes øjne har en tendens til at affeje spørgsmålet om seksualitet som simpel overbygning, der kommer i anden række efter den ’rigtige’ klassekamp, og et ”privat anliggende”, der skal forblive mellem individer.

Hvorfor, spørger hun, ignorerer man det faktum, at udfordringer af seksuelle relationer har spillet en central rolle i alle de sociale kampe gennem historien? Og at personlige relationers organisering har en stor betydning for kampens udfald?

Seksualitet og kønsrelationer kan ikke reduceres til overbygning, der automatisk ændrer karakter, når produktionsforholdene ændres. De to er i tæt forbindelse med hinanden. Se bare, hvordan arbejderklassens mænd gennem tiden har modsat sig kvinders kamp for rettigheder. Se bare, hvordan kampene er blevet stærkere, når mænd og kvinder har forenet sig.

Derfor må seksuelle relationer tænkes ind i samfundskritik fra begyndelsen og ikke som en ekstra gevinst.

Kollontais håb for den frie kærlighed er en verden, hvor vi mødes først og fremmest som mennesker, som kammerater og venner og som allierede. Hendes teori var ekstremt progressiv for hundrede år siden og er det stadig i dag. Den viser, hvor tæt forbundet vores psyke, følelser og hele vores selvforståelse er med klassesamfundet.

Og hun rækker banneret til arbejderklassen, os, det overvældende flertal, der kollektivt kan vinde den klasseløse kærlighed.

Fascistisk skibsbesætning afvist i Middelhavet

Den franske fascistiske gruppe "Defend Europe" har hyret et skib og startet sit togt i Middelhavet, for at modarbejde NGO'er, som har til formål at redde flygtninge i Middelhavet.

Af Sigurd Sejer Skov, foto Freedom House/flickr.com

Skibet C-Star som er hyret af det fascistiske "Defend Europe", har de seneste dage oplevet stor modstand fra lokalbefolkning og havnearbejdere bosat omkring Middelhavet.

De blev både afvist i den tunesiske havn i Zarzis samt i Leraptera på Kreta, hvor de blev mødt af protester. Repræsentanten for de tunesiske fiskere udtalte: "Det er det mindste vi kan gøre, situationen i Middelhavet taget i betragtning (…) Afrikanere og muslimer dør!" En af de ansatte på havnen stemte i: "Skulle vi lukke racister ind her? Aldrig!"

Den vrede som racisterne på C-Star har vakt, skal også vendes mod Fort Europa. Den italienske regering har skærpet søfartsreglerne i deres farvand således, at skulle de redde nogen, er de påbudt at sejle dem til havn selv, uden at lade vedkommende gå om bord på et andet skib, samt at de kan ransages af armeret politi til hver en tid.

Fort Europa har pt. fanget mere end 60.000 syriske flygtninge i Grækenland, pga. den europæiske grænseaftale med Tyrkiet. Der er for tiden ingen sikker vej til Europa for flygtninge eller migranter.

Læger uden Grænser og Red Barnet har midlertidigt hjemkaldt deres redningsskibe fra Middelhavet efter trusler fra den libyske regering. I de første 8 måneder af 2017 har Læger uden Grænser alene reddet 16.572 mennesker i Middelhavet.

Hver dag får Fort Europa mere blod på hænderne. Åbne grænser er svaret på vanviddet.

Mette Frederiksens racistiske overbudspolitik

Socialdemokraterne vil forbyde muslimske friskoler i Danmark.

Af Jens Andersen

"Vi ønsker at lukke alle muslimske friskoler. Det er ikke nogen god idé med lærere, der ikke spiller efter de demokratiske spilleregler."

Udtalelsen kommer fra Mette Frederiksen, Socialdemokraternes forkvinde. Den er både i strid med religionsfriheden og racistisk, da den antyder, at muslimer ikke kan spille efter demokratiske spilleregler.

Forfejlet strategi

Socialdemokraternes strategi med at kapre stemmer fra DF ved at matche deres racisme er ikke ny, og den er hverken sympatisk eller effektiv. At S og andre partier taler DF efter munden har gjort, at racismen en del af mainstream-politiken.

Da SSFR-regeringen kom til magten i 2011, valgte de at fortsætte VK-regeringens økonomiske politik, hvilket ikke just gjorde dem populære. Hvis de vil være et reelt alternativ til højrefløjen kræver det, at deres holdninger adskiller sig fra dennes.

Socialdemokraternes udspil om lukning af muslimske friskoler kommer efter, BT bragte en artikel om, at en forstander og en lærer på én af landets 23 muslimske friskoler, havde lavet antisemitiske opslag på facebook.

Møder modstand

Undervisningsministeriet har kritiseret udspillet for at være i strid med grundloven og menneskerettighederne. Ligeledes kritiseres det af formanden for Dansk Friskoleforening: "Med sådan et forslag amputerer man demokratiet frem for at bevare demokratiet. Det strider mod grundloven og menneskerettigheder – og vi har religionsfrihed. Hvis der er en skole, der ikke overholder loven, skal den lukkes – det er der ikke tvivl om. Og jeg er også oprørt og forarget over de sager, der har været med friskoler. Men fordi man kan finde en fejl på en skole, betyder det ikke, at det gælder alle skoler."

Det er allerede et lovkrav, at friskoler skal undervise i demokratiske værdier som frihed og folkestyre, så man ville sagtens kunne stoppe antidemokratisk undervisning under den nuværende lov.

Politik for de mange eller for de få?
- magthavernes alternative facts i velfærdskampen

"Det politiske sprog er designet til at få løgne til at lyde sandfærdige og gøre mord respektabelt".

Af Ann Christiansen og Lene Junker

Ordene, som er Georg Orwells, blev fremført i skyggen af Anden Verdenskrig og 1930ernes økonomiske krise. Baggrundstæppet er således (trods alt) mere dystert og alvorligt, end det skyggebillede, der tegner sig i verden i dag.

Præsident Trump er ikke en enlig svale, selvom hans løgnagtighed har bragt det politiske skandale-niveau til hidtil usete højder.

Hvis man vender sig mod det danske politiske landskab, viser der sig nemlig også her at være et talent til stede for retoriske manøvrer og alternative facts.

Karakteren af krisen

En af de fortællinger, der har vist sig at være mest "vellykkede", er fortællingen om at alle skal bidrage til at løse den økonomiske krise og det gigantiske underskud på statens budgetter.

For, på trods af overskud på handelsbalancen, en årelang stor og støt stigning i eksporten, et stabilt offentligt budget og virksomhedernes akkumulering af historisk store milliardoverskud i perioden 2009-2016, har politikerne og erhvervslivets ledere formået at etablere og vedligeholde en hårdfør krisebevidsthed i samfundet.

Den har været så massiv, at flertallet af befolkningen og oppositionspolitikerne ikke har ønsket eller kunnet stille spørgsmålstegn ved dens berettigelse.

Og det er i denne kontekst, at George Orwells kritik for alvor bliver aktuel. For hvis man kaster et blik på de tal, der er tilgængelige fra blandt andet Danmarks Statistik, Arbejdernes Erhvervsråd, Vismandsrapporter og Danske Revisorer - finder man en ganske anden "fortælling" end den politikerne og erhvervsledere har præsenteret os for de sidste 10 år (Se faktaboks 1-2-3).

Så selvom den økonomiske globale krise sådan set været reelt nok - især for de mindre virksomheder, har magthaverne har brugt krisen, ja oversolgt krisen til generelle angreb - særligt på velfærden.

Der er med andre ord intet belæg for de mange, drastiske besparelser og reformer, som skiftende regeringer i løbet af de senere år har gennemført.

Nødvendighedens politik

Politikere bruger kriserne ved at definere dem og bruge dem som løftestang for deres egen dagsorden – en nyliberalistisk politik, som de kalder "Nødvendighedens Politik"

Når skiftende regeringer, erhvervsledere og mainstream medierne har ført politik på grundlag af alternative økonomiske facts, selvom de burde være oplyste om de reelle tal, så er det fordi, det dermed er lettere at få folk til at acceptere de voldsomme velfærdsforringelser, den højere pensionsalder, skattelettelserne til de rigeste osv.

Nødvendighedens Politik begrundes altid med, at der ikke er råd f.eks. bedre rengøring på hospitalerne eller kvoteflygtninge. Til gengæld er der råd til at forhøje Danmark bidrag til NATO og lempe topskatten.

Så reelt udtrykker Nødvendighedens Politik det, som er nødvendigt for de få; nemlig den minoritet i samfundet, som ejer og kontrollerer virksomhederne, bankerne, medierne og statsadministrationen i Danmark.

Nødvendighedens Politik skal sikre de bedste vilkår for danske kapitalister i den globale konkurrence. Det er der ikke noget nyt i, men fordi kapitalismen har været I krise siden midten af 1970erne, så har magthaverne brugt alle anledninger til at angribe velfærden og øge udbytningen af arbejderklassen. Med den såkaldte finanskrise i 2008-9 er det gået hurtigt.

Kommuneaftale 2018

Regeringens aftale med kommunerne, der bestemmer den økonomiske ramme for 2018 er en fortsættelse af Nødvendighedens Politik. Den blev indgået i juni og fremstilles som en aftale, der giver kommunerne et øget økonomisk råderum. Kommuneaftalen holder sig inden for regeringens 2015 plan med en vækst på 0,3% årligt. Men reelt forringes velfærden med 0,4%. Se faktaboks 4.

Nødvendigheden Politik for de få må stoppes, og vi må kæmpe for en solidarisk fremtid for de mange. Danmark, ja verden er så rig, at der er nok til alle, hvis vi deler og fordeler.

Det kræver et opgør med kapitalismens logik – og sætter mennesker og natur først.

Statens kasseeftersyn

Også i forhold til de offentlige budgetter, statens beholdning, toner der et andet billede frem ved nærmere eftersyn. I forbindelse med finanslovsforhandlingerne i 2015 udgav Vismændene en rapport, som siger at Finansministeriet har en alt for negativ vurdering af Danmarks økonomi.
Den strukturelle saldo var og er ikke negativ – den er, tværtimod, "opsigtvækkende positiv" (se analyse fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd (AE) fra 15. november, 2016)

Bruttonationalproduktet

I en analyse fra 15. november henviser AE til nye, reviderede tal fra Danmarks Statistik, som dokumenterer, at BNP-niveauet – igennem en årrække - har været voldsomt undervurderet. Alene i 2015 var BNP undervurderet med næsten 42 milliarder kroner.

Virksomhedernes overskud

226, 98 milliarder kroner har de danske virksomheder oparbejdet i samlet overskud (efter skat) i løbet af årene 2010-2015. Virksomhederne har med andre ord – over en periode på 5 år - forøget deres overskud med ikke mindre end 81 %.
Kilde: fsr.dk - Danske Revisorer

Kommuneaftalen for 2018

Kommuneaftalen for 2018 udvider servicerammen med 1,3 mia. Men et effektiviseringskrav på 500 mio betyder at der kun er 800 mio tilbage. Dertil kommer at de reelle udgifter vil stige med 1,3 mia fordi antallet af børn og ældre vokser. Så reelt er der tale om en besparelse på 1 mia.
Kilde: Henrik Herløb Lund - Kommuneaftale 2018.

Antiracisme i efteråret 2017

Antiracistiske grupper er begyndt at arbejde sammen på landsplan. Grundlaget er det lokale arbejde i henholdsvis Århus for Mangfoldighed, Racismefri By – Odense for Mangfoldighed og Mangfoldige Stemmer Mod Racisme i København.

Af Lene Junker og Sabina Hvass

Det første landsdækkende møde blev holdt i Odense i juni.

Det næste koordinationsmøde skal foregå i Århus lørdag den 30. september. Formålet er igen at samle aktivister fra lokale grupper i København, Odense og Århus, men også at række ud til flere grupper rundt i landet. Vi ved de findes – og at en masse antiracister er i bevægelse lokalt.

Ved at samle kampene bliver bevægelsen helt naturligt mere synlig, og vil styrke det fællesskab, som vi har været med til at skabe.

I Odense i juni tog vi beslutning om at fokusere på nogle opgaver og aktiviteter, som alle organiseringer til stede kunne se dem selv i. Der bliver udarbejdet fælles kampagnematerialer op til kommunalvalget i november, og der er en åben invitation til at deltage i KEERFAs (bevægelsen mod den racistiske og fascistiske trussel, Grækenland) internationale konference 14.-15. oktober i Athen.

Endelig blev det vedtaget, at vi på landsplan også arrangerer markeringer af Krystalnatten den 9. november.

Racismen er åbenlys

Det er også vigtigt at følge med i hvad der foregår rundt omkring i verden – lige fra Middelhavet over Charlottesville til Danmark, hvor forbud mod burkaer og muslimske friskoler vælter ud af den politiske midte.

Vi skal være med til at sætte et skarpt politisk fokus her, som forener og som kan stå imod den helt åbenlyse racisme, som vi oplever.

Vil du vide mere om det antiracistiske arbejde, og hvordan du bliver aktiv, så find din lokale gruppe på Facebook, eller send en mail til isu@socialister.dk, så hjælper vi dig gerne videre.

Interview:

En gryende bevidsthed om at det

Socialistisk Arbejderavis (SAA) har samlet Jonathan Simmel, elektriker, tidligere TR i El-Forbundet og medlem af Enhedslistens Faglige Sekretariat og Tina Malene Hansen, pædagog, tidligere Fællestillidsrepræsentant og medlem af Hovedbestyrelsen i LFS (Landsforeningen for Socialpædagoger) til en fælles snak om de udfordringer og muligheder, som de ser I fagbevægelsen lige nu.

Af Charlie Lywood

SAA: Ud fra jeres erfaringer – hvordan vurderer I situationen i arbejderklassen lige nu?

Jonathan: Jeg tror helt overordnet der er rimelig meget aktivitet for tiden. Én ting er de to store begivenheder, som strejken på Axel Towers og OK17, men hvis man kigger på lønkampen inden for det private, og specielt i industrien, har der været en stor opblomstring af strejker. I byggebranchen især.

Jeg tror både det skyldes inspiration fra Axel Towers og OK17-aktiviteter, men også en gryende bevidsthed om, at det godt kan betale sig at give arbejdsgivere modstand. At man rent faktisk kan vinde.

Det har sin baggrund i, at mange oplever højkonjunktur. Specielt i byggebranchen er der mangel på arbejdskraft, og det giver troen på at fordelene er flyttet over på vores side. Frygten for arbejdsløsheden er der ikke mere.

Så jeg tror, at vi bevæger os opad i forhold til klassekamps-aktivitet. Det som også bliver interessant at følge er, om løftet fra de aktives side i kampagnen mod en 42 timers arbejdsuge - om at man vil støtte op, hvis nogen bliver påtvunget den arbejdstid – om det kan holde, når virkeligheden melder sig?

Her i efteråret kan det hurtigt blive aktuelt på byggepladserne, når firmaer skal møde deadlines og forsøge at bruger det redskab, som OK17 har givet dem.

Men det bliver også interessant om erfaringen med at være i konflikt, som lærerne var i 2013, selvom det var et nederlag, samt de nyere aktioner som kampen på Campus Carlsberg og den generelle utilfredshed rundt omkring, kan munde ud i større kampe indenfor det offentlige område.

Jeg vil vove den påstand, at vi efter en meget lang nedgang i aktivitet ligger på det højeste niveau siden 2000. Det betyder ikke, at det sprudler frem, men kurven er klart opadgående.

Hvordan bryder man del-og-hersk-princippet?

Tina Malene: Jeg har oplevet en langsom ændring fra, at det individuelle medlem på en institution har følt afmagt, specielt efter lærernes lockout, og rettet vreden mod fagbevægelsen for ikke at kunne stå sammen, til at folk i stigende grad begynder at se, at det nytter at stå sammen. At man kan bruge sine kolleger til noget, og at fællesskabet kan gøre én stærkere.

Hvis fagbevægelsen skal være til noget, så er det os som skal samle os og deltage i aktiviteterne sammen. Grunden til afmagten er klar; der er splittelse nok på arbejdspladserne om deltidsstillinger, men hvis fagbevægelsens top ikke viser, at man kan overvinde disse splittelser, og i virkeligheden bekæmper hinanden, hvorfor skulle medlemmerne så se en fidus i sammenholdet?

Jeg har kaldt det ”diller”-effekten, hvor fagbosserne tager æren for ditten og datten, og måler sig mod hinanden. Da vi startede Velfærdsalliancen med 14 fagforeningen, blev vi enige om, at hvis vi skulle det her, skulle vi ikke bekæmpe hinanden.

Det helt store spørgsmål er, hvordan man bryder del-og-hersk-princippet. Hvornår er det, vi begynder at rotte os sammen i stedet for at give arbejdsgivere noget at grine ad?

Velfærdsalliance skabte mod til at vende sig mod sine kollegaer

SAA: Hvad tror du Velfærdsalliancen har betydet for netop at skabe denne ”lad os rotte os sammen” følelse?

Tina Malene: Jeg tror, at Velfærdsalliancen gav mulighed for at skabe mod til at vende sig mod sine kolleger og sige – ja vi kan ikke strejke, men vi kan i det mindste slutte os sammen og i fællesskab deltage i de her aktiviteter. Der var mange diskussioner som blev affødt; ”Det er gammeldags”, ”Det er venstrefløj der kommer ingen andre” osv.

Men vi rejste spørgsmålet om, at det handlede om menneskesyn og hvilket samfund vi ønsker at have. Og vi kender alle sammen de problemer, som er forbundet med nedskæringer. Vi kender alle folk, som skal på plejehjem eller har brug for et sikkerhedsnet, som lige pludselig er væk.

Men det er ikke kun velfærdsspørgsmål som er på spil. Folk ser meget frem til at tjene nogle flere penge og OK18 (inden for det offentlige arbejdsmarked, red.) bliver der, hvor slaget skal slås. Vi har rigtig mange lavtlønnede indenfor min fagforening LFS, og de forventer selvfølgelig, at der skal penge på bordet næste år.

Forventningerne er helt klart steget. I FOA generelt er der mange lavtlønnede, som burde få del i det økonomiske opsving. De skal have en pension at leve af når de går af. Bunden skal helt klart løftes. Og det skal ikke være i procenter, men i kroner og ører. Og det er der solidariteten kommer til at stå sin prøve.

Der er kommet nye lokale faglige og aktivistiske ledere

SAA: Er vi så i en offensiv eller defensiv situation?

Jonathan: Vi er i en defensiv situation fordi vi reagerer på angreb, men efter min mening, er vi i starten af et kamp-opsving, som kan blive offensivt. Alt der sker nu, er stadig reaktioner på ting der sker. Vi er stadig der, hvor der kæmpes om kroner og ører og ikke de store spørgsmål, som sikkerheden i ansættelse, arbejdsugens længde osv.

Det er der ingen som tør tænke på lige nu. Arbejdsgiverne har faktisk åbnet en diskussion om arbejdstiden ved at gennemtrumfe en mulighed for periodiske 42 timers arbejdsuger. Måske skulle vi fra venstrefløjen have grebet spørgsmålet og anlagt en offensiv strategi.

I stedet for at forsvare 37 timer, skulle vi måske have foreslået 35 timer. Men stadigvæk er spørgsmålet meget fjernt for mange.

Tina Malene: Jeg synes det lykkedes os at styrke det faglige fællesskab på LFS-arbejdspladser. Vi forsøgte at få tillidsfolk til de første demonstrationer i 2016 til selv at søge om politi-tilladelse. Det var for mange en meget grænseoverskridende handling.

I anden ombæring da vi skulle til demonstrationer igen i maj, var der mange flere, som selv organiserede bydels-demonstrationer, som stjerne-demonstrationer (forskellige demonstrationer der til sidst møder hinanden, red.), brugte megafoner og optrådte som ledere. Det er meget vigtigt, at de lokalt tog lederskab.

Lederskabet er nødvendigt, hvis man skal have et fagligt fællesskab til at fungere. Lederskabet lyder fælt, men det en forudsætning for handling. Uden lederskab ingen lokale kampe.

Men problemet kommer når fagtoppen ikke ønsker denne form for ustyrlige elementer. De bliver bange for det. Men det er også en forudsætning, at fagforeninger bevidst arbejder på at styrke deres tillidsfolk.

Vi har TR-møder hver måned og derfor følger vi dem meget tæt. Det betyder også, at de føler, at fagforeningen står bag dem, og derfor får de også mod til at tage initiativer.

Et godt eksempel på fremgang i kvaliteten af diskussionerne er, at da tillidsfolkene hørte, at september-manifestationerne måske kommer til at bliver skubbet, så var de meget skuffet og gik ind i de taktiske og strategiske diskussioner om hvorfor. Det havde de ikke gjort for halvanden år siden.

Jonathan: Det er et interessant spørgsmål om kan man måle denne form for aktiviteter ud fra en klassiske fagbevægelsens tankegang? Der hvor fagbevægelsen virkelige har blødt er i den daglige kontakt med medlemmer.

Det som sker måske nu er, at der kommer andre erfaringer, som ikke handler om hvor mange har mødt op til en generalforsamling, men om man har oplevet virkelig solidaritet med ens kolleger.

Hvis vi tager konflikten på Kemp og Lauritzen, hvor 300 elektrikere var i strejke i flere dage (se sidste nr. af SAA, red), så er det garanteret de 80 procent, som aldrig har prøvet sådan noget før.

Lige pludseligt mærker de, hvad det vil sige, at stå sammen som faggruppe mod en arbejdsgiver. Og vinde. Og det skal man ikke undervurdere. Om det betyder, at de dukker op næste gang til en generalforsamling og bliver fagligt aktive, afhænger af mange ting, blandt andet af om der er en aktiv fagforening, som er i stand til at samle dem op.

Tina Malene: Ja, og det er også det vigtigste spørgsmål. Hvordan holder vi fokus på lige præcis aktivitet og bliver ved med at holde fokus på det. Det er der jeg synes, at vi har kæmpe problemer. LFS har virkelig prøvet, men det er lige her, synes jeg, at fagbevægelsen spænder ben for sig selv.

Blandt andet i forhold til at få lærerne med, har jeg haft diskussioner, med aktive folk fra KLF (Københavns Lærerforening) om hvordan vi får vores medlemmer på gaden, og hvad de kan gøre.

Blandt andet har vi diskuteret metoder, hvor man både hos en del lærere, men også andre steder i fagbevægelsen, har stor tiltro til at breve og pressemeddelelser, kan ændre tingene. Men vi er langt forbi denne bløde form for appel.

> ## *”Hvis der er nogen i fagbevægelsen, som ikke bakker op, så må vi vælte dem”*

SAA: Hvordan omsættes de vundne erfaringer indenfor de sidste par år til en mere samfundsforandrende fagbevægelse?

Tina Malene: Den individualistiske tankegang lever i bedste velgående endnu. Mange i fagbevægelsen tænker ligesådan og synes at sundhedsforsikring er vejen frem. Men bevidsthed om, at denne ”sikre sig selv” tankegang har en pris, og vi svigter de svageste vinder faktisk frem.

Demonstrationen for nylig på Lærkevej viste, at de syge bliver kørt rundt i manegen. Der kommer flere protester af den slags. Men jeg tror, at solidariteten kommer nedenfra. Hvis der er nogen i fagbevægelsen, som ikke bakker op, så må vi vælte dem.

Jonathan: Der er et skisma, hvor fagbevægelsens ledere, på den ene side, historisk har levet af de evige konflikter om løn og andre områder, og så kunne de gå ind og forhandle på medlemmers vegne. Men i dag ønsker de slet ikke uro og konflikter. De ønsker ikke aktive medlemmer hvis de ikke kan styre dem.

Kontingentkroner er godt, men man ønsker ikke aktivitet, man ikke kan styre. Det er den ene udfordring vi står med. I forhold til medlemmer selv, så tror jeg faktisk, at der en bred erkendelse i arbejderklassen, om at neo-liberalisme er noget skidt. At man bliver udstødt og mangler et sikkerhedsnet burde ikke være en del af et arbejdsliv.

Problemet er mere, at vi har haft 15 år med nedgang i klassekampen. Folk tror ikke på forandring via egen styrke. Derfor sker der ikke så meget. Der er ingen som har et bud på hvordan man kan omsætte holdning til handlingen. Mest fordi det virker så fjernt og uoverskueligt.

Derfor falder man tilbage til individuelle løsninger på sine egen arbejdsplads med private sundhedsforsikringer. For mig at se, ligger løsningen på dette dilemma i at bygge på det sammenhold, der skabes og er skabt gennem lokale kampe og aktivitet og forsøge

nytter at stå sammen og slås!

Denne artikel er den anden i en serie, hvor vi forsøger at lade aktivister på tværs af faglige skel tale sammen om udfordringer for den danske arbejderklasse og dens organisationer i 2017.

Første artikel: "Fagligt oprør på vej" kan findes på socialister.dk under avis nr. 360.

at bygge solidaritet på tværs af sektorer.

> *"Der er et skrigende behov for, at tillidsfolk mødes og taler sammen på tværs af sektorer"*

Hvem kan være katalysator for denne proces?

Tina Malene: Jeg tror det skal tage udgangspunkt i de folkevalgte. De er beskyttede af regler og kan således gå forrest. De kan komme ud på arbejdspladserne, hvis lederne er genstridige og bakke op om medlemmer. Ellers tror jeg ikke der er nogen som vil gå i spidsen.

Det kan jeg se fra de afdelinger i FOA, hvor man ikke bakker så meget op. Der kan det være svært for en Fællestillidsrepræsentant at gå i spidsen for at få TR'erne til at gøre noget. Så der skal en aktiv fagforening til. Men så er det nedenfra, at initiativer skal komme, som så kan bakkes op af fagforeningerne.

Jonathan: I Sydeuropa, USA og UK har der været større eller mindre sociale bevægelser med udgangspunkt i venstre-gående politiske partier eller som har skabt noget sådan, hvor ungdommen og dem som ønsker at protestere aktivt kunne henvende sig.

I Danmark derimod er der total loyalitet overfor det etablerede politiske system. Umiddelbart derfor ville det være naturligt, at Enhedslisten skulle være dem som kunne kanalisere protesterne. Hvilket indtil videre ikke rigtig er lykkedes.

Fagbevægelsen som helhed ønsker ikke at have denne rolle. Det som er tilbage er nogle figurer, som måske kan samle og give udtryk for en mere generel kritik af samfundet, blandt andet Jan Hoby, næstformand i LFS, og tidligere Dennis Christensen, formand for FOA.

Det man kan se, derimod, er de unge, nye lokale faglige folk som blandt andet stod bag Nej til 42 arbejdsuge kampagne. Det er folk uden formelle poster, men i kraft af deres position lokalt, kan de samle bredere, og i det konkrete tilfælde udfordre fagtoppen.

Det der er problemet her er, at disse spontane samlinger af folk, dannes omkring specifikke, lokale spørgsmål og forsvinder hurtigt igen når sagen er slut.

SAA: Det har tidligere været "tillidsmands ringe" som en semi-permanent organisering af lokale tillidsfolk som i spidse situationer i 70'erne og frem til 90'erne samlede folk til konferencer og besluttede aktioner. Kan man forestille sig en genopståelse af sådan en organisering?

Tina Malene: Jeg synes, at det er lige præcis det, der er brug for. Og det er blandt andet det, vi har arbejdet for i Velfærdsalliancen. Jeg har oplevet et skrigende behov for, at tillidsfolk mødes og taler sammen på tværs af sektorer. Blandt andet lærer-TR'er og pædagog-TR'er.

Også på tværs af landsdelene. Det er for mig at se klassisk fagforeningsarbejde, og det er det, vi skal sætte fokus på.

Jonathan: Spørgsmålet er om det kan lade sig gøre at samle tillidsfolk på tværs af landet og sektorer? Måske inden for nogle brancher og miljøer, men det ville være svært at samle nogle områder, hvor det vil kræver frikøb og fagforeningsgodkendelse for at deltage.

Frygten for selvstændige initiativer, som man ikke kan styre, er meget stor. Hvad kunne de ikke finde på? Det store flertal i dag i den etablerede fagbevægelse, ville være imod sådan et initiativ, og dem ville vi jo gerne have med.

Spørgsmålet er så om man så alligevel skulle samle den aktivistiske del. Dem som vil og kan.

Tina Malene: Jeg har for eksempel lavet et initiativ i FOA, hvor jeg ønsker at samle alle Fællestillidsrepræsentanter og har skrevet til ledelsen i FOA om, at vi har brug for at mødes. Vi er 420 i alt. Det var op til Velfærdsalliancens demonstration, hvor jeg synes, der var behov for at samles for at diskutere og mobilisere.

Der gik lidt stampe i det, og jeg fik skældud fra forskellige afdelingsformænd for, at jeg ikke kunne bestemme over "deres" fællestillidsrepræsentanter. Og det koster udgifter og bla. bla.

Jeg sagde undskyld mig, det er faktisk for at få gang i aktivitet, og så skrev jeg til FOA's topledelse om det. Enden blev at der alligevel bliver et stort træf af fælles TR'erne i september, hvor blandt andet kommunalvalget og OK18 skal diskuteres.

Jonathan: Det bliver interessant at se om det højere klassekampsniveau bliver båret ind i fagbevægelsen. Vil det komme til at koste hoveder i 3F på baggrund af utilfredshed med forhandlerne og kommer der nye mere militante hoveder i stedet for?

Men endnu vigtigere måske er det om stemningen på de aktive arbejdspladser og miljøer kommer til at ændre stemningen ind i fagbevægelsen. Det kræver, at de aktivistiske kræfter rejser en diskussion på generalforsamlinger, og at der ruller hoveder.

Spændinger mellem USA og Nordkorea er imperialistisk magtspil

Konflikten mellem USA og Nordkorea dækker over noget meget dybere – nemlig USA's forsøg på at øge sin indflydelse i Asien.

Af Christine Kyndi Bergen

Spændingerne mellem Nordkorea og USA stiger. I starten af året lavede USA og Sydkorea den største militære øvelse nogensinde i havet ud for den koreanske halvø – 17.000 amerikanske og 300.000 sydkoreanske soldater, og USA's luftvåben.

Den 5. august vedtog FN's Sikkerhedsråd enstemmigt nye sanktioner mod Nordkorea – rettet mod landets eksport (som bliver skåret med en tredjedel) og udenlandske investeringer: "Det er på tide at Nordkorea indser at vi ikke leger mere" sagde Nikki Haley, USAs ambassadør i FN, efterfølgende.

Det kommer efter, at Nordkorea har udviklet deres missilprogram sådan, at de nu burde være i stand til at ramme USA med langtrækkende atommissiler.

Efter sanktionerne advarede Nordkorea om, at de vil lave et missilangreb på øen Guam – et "særligt amerikansk territorie" i havet mellem Kina, Korea og Filippinerne. Øen huser en amerikansk fly- og flådebase.

Bål og brand

"Den mægtige nordkoreanske hær, der er i stand til at kæmpe enhver krig, USA måtte ønske, er nu klar til at sende ild ind i USA og venter på en ordre til det endeligt angreb... Hvis Donald Trumps regering ikke vil have, at det amerikanske imperium møder et tragisk endeligt ... må regeringen hellere tale og opføre sig ordentligt" skriver den nordkoreanske statsstyrede avis Minju Joson.

Trump truer til gengæld med: "Nordkorea må hellere tage sig sammen, eller også vil det komme i problemer, som ingen andre lande nogensinde har været i problemer før", og har senere sagt at "måske var den erklæring ikke barsk nok".

Det hele bliver kun mere uforudsigeligt og skræmmende af Trumps og den nordkoreanske stats vanvittige og uforudsigelige fremtoning. Men at se på denne konflikt som om, at den er fremkaldt af to tosser med storhedsvanvid er ikke nok – der ligger mere bag.

Ikke bare vanvittige

Trump og Kim Jung Un er ikke blot to vanvittige – som så tilfældigvis også råder over våben og militær.

Bag dem er et apparat af magtfulde embedsmænd, militærpersoner osv. som kunne gribe ind og sabotere på den ene eller den anden måde hvis de var alt for uenige med kursen.

De to ledere befinder sig – på trods af deres vanvittige måde at optræde på – ikke i et magttomrum hvor de bare kan gøre hvad der passer dem.

Sandt nok fremstår Trump "anderledes", mere vanvittig, end tidligere amerikanske præsidenter – men hvad han gør nu handler om at sikre USA's interesser og styrke dens magtposition. Og han kan ikke bare "gå amok", han bliver holdt i snor af statsapparatet bag ham.

Isoleret

Siden den kolde krig sluttede har Nordkoreas magthavere mistet flere og flere af deres allierede, og er dermed blevet ret isoleret. Nordkoreas udvikling af (atom)missiler er et forsøg på at få en større betydning internationalt.

Nordkoreas trusler mod USA er ikke et udtryk for antiimperialisme, som nogen vil mene – tværtimod. Og det er klart at socialister ikke kan støtte det undertrykkende regime. Samtidig kan vi heller ikke støtte USA's trusler mod Nordkorea.

USA er den største imperialistiske magt i verden, Sydkorea er dens allierede. I 2016 brugte USA 611 mia. dollars på sit militær, Sydkorea brugte 36,8 milliarder dollars. Samme år var Nordkoreas bruttonationalprodukt 28,5 mia. dollars. USA har en enorm militær tilstedeværelse i Østasien hvor Nordkorea ligger, og et enormt avanceret våbenlager.

Nordkoreas opførsel er skabt af USA's opførsel – ikke omvendt.

Hvad er USA efter?

USA's stærke militære tilstedeværelse i Østasien skyldes ikke Nordkorea – i det sydkinesiske hav er der spændinger mellem bl.a. Kina og USA.

USA er verdens førende økonomiske og militære magt – men økonomien er i problemer. Kina er den vigtigste økonomiske modstander for USA, og snart vil Kinas økonomi overhale USA's. Dette skaber spændinger.

Kina kræver ejerskab over 80 pct. af det sydkinesiske hav og bygger kunstige øer for at få deres krav igennem internationalt (Filippinerne, Vietnam, Malaysia, Sydkorea og Taiwan gør nogenlunde det samme i mindre skala).

Det sydkinesiske hav rummer rige fiskemuligheder og der er olie og gas i undergrunden. Men vigtigst betyder kontrol med havet at man kontrollerer nogle af verdens vigtigste handelsruter til søs, og næsten al Kinas handel og alle energiressourcer er afhængige af disse sejlruter.

Så der har været mange mindre konflikter mellem skibe fra Kina og USA eller USA's lokale allierede.

Sprængfarligt

USA har en massiv tilstedeværelse med luft- og flådebaser, krigsskibe og soldater i Østasien – og lokale allierede. Siden 2013 har USA hele tiden haft mindst to krigsskibe i det sydkinesiske hav. Kina har til gengæld overfløjet disse krigsskibe med krigsfly og opretholdt "militær luftkontrol".

I Pentagons plan for en militær konfrontation med Kina er kontrol over det sydkinesiske hav centralt. Kina har til gengæld oprettet missilsystemer for at tilintetgøre angribende amerikanske krigsfly.

Hvad vi ser i det sydkinesiske hav er et potentielt sprængfarligt sammenstød mellem nogle af verdens største magter i kampen om større økonomisk magt – i en situation, hvor en langvarig global økonomisk krise presser alles økonomi.

Konflikten med Nordkorea tillader USA at styrke båndene til sine lokale allierede, og at presse Kina militært.

En anden verden er mulig

De militære spændinger vokser over hele verden – flere steder er det supermagter, der i mindre eller større grad, dækket ind bag lokale allierede, står overfor hinanden.

Dette viser systemets vanvid: dem i toppen af samfundet er klar til at risikere krige for at pleje deres økonomiske interesser.

Det vi ser med Nordkorea og USA lige nu er vanvittigt – men Trumps og Kim Jong Uns vanvid udstiller bare det kapitalistiske systems vanvid.

Vi kan skabe en verden der er til at leve i – men det kræver et opgør med det vanvittige kapitalistiske system, som skaber krige, sult og klimakatastrofer.

Valget i Venezuela viser højrefløjens svaghed

Ved valget til den nye grundlovsforsamling i Venezuela den 30. juni var der lange køer til valgstederne i de fattige, regeringsstro områder.

Af Dave Sewell

Oppositionen havde opfordret til boykot, så dem som blev valgt, er alle i en eller anden grad regeringsstøtter. Dette inkluderer Præsident Maduros kone og højtstående folk fra hans parti.

Valget fandt sted midt under fortsat anti-regerings vold. Over 100 mennesker er blevet dræbt af oppositionen eller staten, inklusiv 10 på valgdagen.

Boykotten og dens begrænsede succes viser højrefløjens fortsatte upopularitet. Deres ledere ville ikke risikere at stille op, og de kunne ikke afholde millioner fra at stemme på Maduros kandidater.

Venezuela står overfor både en økonomisk- og en social katastrofe. Men det får ikke befolkningen til at opgive modstanden mod den højreorienterede elite som tidligere regerede landet.

Meningsmålinger peger på, at op mod halvdelen af befolkningen hverken støtter regeringen eller oppositionen. Denne del af befolkning består mest af fattige og arbejderklassen, som engang støttede Maduros forgænger; Hugo Chavez.

Højrefløjsregeringer i regionen anerkender ikke valgresultatet og USA's vicepræsident Mike Pence har lovet at indføre yderligere sanktioner mod landet. Dette vil kun gå ud over de fattigste.

Et spørgsmål om legitimitet

For Maduros var valgresultatet lige nøjagtigt nok til at give legitimitet til den ny grundlov. Han ønsker mere magt til at bekæmpe oppositionen. Men sådanne magtbeføjelser kan også bruges mod almindelig legitim utilfredshed.

"Chavismo"- bølgen som gav reformer til de fattigste i landet og håb til resten af verden, blev bygget på usikker grund, som nu krakelerer.

Chavez brugte helt korrekt overskuddet fra olieboomet på de fattigste. Men han udfordrede ikke markedskræfterne, så da oliepriserne kollapsede, bragte dette Venezuelas økonomi i frit fald. Da de rige forsøgte at styrte ham, var det arbejderklassens mobilisering som reddede Chavez.

Men bagefter lavede Chavez' korrupte og "socialistiske" regering aftaler med de rige, og dermed tabte han en del af arbejderklassen.

Ikke desto mindre udgør højrefløjen en reel trussel mod almindelige mennesker i Venezuela. Men arbejdere og de fattige kan, hvis de handler selvstændigt, skabe en bevægelse som kan udgøre et alternativ både til Maduro og oppositionen.

Artiklen er oprindeligt bragt i Socialist Worker den 2. august, 2017, oversat til dansk af Charlie Lywood.

100-året for den russiske revolution

Kornilov-kuppet

August: General Kornilovs kup mislykkes - Dobbeltmagts-situationen fortsætter og polariseringen skærpes.

Af Lene Junker

Som berettet om i Socialistisk Arbejderavis nr. 260 om Julidagene forsøgte bolsjevikkerne i juli 1917 at forhindre at Petrograd-arbejdernes utilfredshed med krigen og februar-revolutionens manglende resultater, blev til en åben konfrontation med både den provisoriske regering, ledet af Kerensky og sovjetten ledet af mensjevikkerne og de socialrevolutionære i juli.

Det lykkedes, men det medførte voldsomme angreb på bolsjevikkerne, bl.a. fængslinger og ødelæggelse af deres kontorer. Det varede dog kun kort tid, for flere arbejdergrupper tilsluttede sig deres ideer om revolution på grundlag af deres egne erfaringer i julidagene.

Det betød, at de nu nød større opbakning i Petrogradsovjetten, selvom de først vandt flertallet i senere.

Også den forværrede økonomiske situation og Kerensky-regeringens upopulære beslutninger om bl.a. at genindføre dødsstraffen, gav bolsjevikkernes mere vind i sejlene, ligesom undertrykkelsen af dem, forøgede deres popularitet blandt arbejderne.

Regeringens krise forværres

I slutningen af juli stod regeringen overfor en social-, politisk-, militær- og økonomisk krise, som blev stadig dybere.

Fødevaremangel, inflation, opløsning, militære nederlag og uro blandt bønderne – alt sammen tjente på den ene side til at nære de revolutionære ideer. På den anden side gav det også anledning til et akut alarmberedskab i den herskende klasse.

Regeringen var ude af stand til at handle, og den herskende klasse begyndte nu målrettet at lede efter andre udveje. Nogle mente at, en tysk sejr i krigen var at foretrække, for det ville knække revolutionen og sovjetmagten.

Men idéen om en stærk mand, der skulle frelse Rusland fra det revolutionære anarki var fremherskende og havde opbakning blandt det største borgerlige parti, Kadetterne, Industriforeningen og godsejernes forening.

Generalernes militærkup

Et militært kup synes uundgåeligt. Selv Kerensky havde åbnet op for den mulighed overfor Ruslands Militærkommando. Hans mål var et skabe et diktatur under ledelse af sig selv og skaffe sig af med bolsjevikkerne og sovjetterne. Men den militære ledelse havde andre forslag. De pegede på den ny leder af Militærkommandoen, general Kornilov.

Kornilov mente ikke, der var stor forskel på moderate socialister og bolsjevikkerne. Det var jo sovjetterne, som fra starten havde skabt dette kaos. De var den indre fjende.

Kornilov blev samlingspunktet for alle kontrarevolutionære kræfter i Rusland og 11. august proklamerede han, at det var høje tid at få hængt alle de tyske agenter og spioner, som han beskyldte Lenin at stå i spidsen for.

To uger senere befalede han at omdirigere den russiske hær til at gå imod Petrograd. Kornilovs plan var helt enkelt at indtage byen militært den 28. august og indføre undtagelsestilstand .

Kerensky tilbød nu Kornilov en plads i en national samlingsregering. Generalen svarede, at en sådan regering skulle være under ledelse af ham selv og at Kerensky hellere måtte forlade Petrograd med det samme. Stillet overfor den kendsgerning vendte Kerensky tilbage til sin regering og fortalte om det forestående kup.

Enhedsfront

Bolsjevikkerne opererede stadig under halv-illegale betingelser efter begivenhederne i juli. Mange var i fængsel og deres trykkeri var ude af drift. Trotskij var i fængsel og Lenin skjulte sig i Finland, men da nyheden om Kornilovs kup slap ud, kom de hurtigt i gang igen.

Lenin skrev: ”*Under disse omstændigheder skal bolsjevikkerne arbejde for at vores soldater slås mod de kontrarevolutionære soldater. De skal under ingen omstændigheder gøre det for at beskytte regeringen, men for at beskytte revolutionen og forfølge egne mål*”.

Det var enhedsfrontens politik, som her blev udmøntet i en situation, hvor det gjaldt om at bekæmpe en fælles fjende (Kornilov og den herskende klasses kontrarevolution) ved at kæmpe sammen i en konkret handling.

Men det betød ikke, at bolsjevikkerne opgav deres revolutionære program eller ophørte med at kritisere de mere moderate socialister, som de kæmpede sammen med.

Fælles kamp mod kontrarevolutionen

I hele Rusland blev de lokale sovjetter omdrejningspunktet for at forsvare Petrograd. Bolsjevikkerne spillede overalt en vigtig rolle. Der blev afholdt massemøder, som angreb Kornilov og krævede de fængslede fra julidagene frigivet.

Forsvarskommitéer for revolutionen blev oprettet og der blev rejst barrikader, gravet grøfter og sat pigtråd op i forsvaret for Petrograd. Fabrikskommitéer blev dannet til at fordele våben og forsyninger.

Men det var jernbane- og telegrafarbejderne, som helt konkret afskar Kornilov kontrarevolutionære soldater fra at indtage Petrograd og knuse revolutionen.

Telegrafarbejderne sørgede for at vigtige telegrammer aldrig kom frem og at Kornilovs stab var ude af stand til at kommunikere med hinanden. Jernbanearbejderne sørgede for at de tog, som skulle føre soldater og materiel til Petrograd, endte et helt andet sted.

Kornilovs soldater blev omringet af revolutionære fra Petrograd, som via flyers og samtaler fortalte dem, hvad de skulle have været brugt til. Det viste sig, at Kornilovs soldater slet ikke var informeret om, hvad de egentlig skulle i Petrograd. Da det gik op for dem, begik de mytteri og tilsluttede sig revolutionen.

Kornilovs hær gik i opløsning og der blev aldrig en kamp om Petrograd. Kontrarevolutionen var slået fejl.

Rusland bevæger sig til venstre

Bolsjevikkerne i særdeleshed forøgede deres opbakning. Som Trotsky forklarer:

”Vores fremgang blev muliggjort af vores dobbeltsidede politik. Samtidig med at vi deltog i forreste linie mod Kornilov, så tog vi aldrig det mindste ansvar for Kerenskij-regeringen. Tværtimod så anklagede vi ham både for at være ansvarlig for det reaktionære angreb og være ude af stand til at modgå det. Således forberedte vi det politiske grundlag for Oktober-revolutionen.”

Dette er sjette artikel i en artikelserie i anledningen af 100-året for den russiske revolution. Gennem 2017 vil vi følge begivenhedernes udvikling, som de udspillede sig for 100 år siden.

Datoer

Den russiske kalender var i 1917 13 dage efter den vesteuropæiske (og nuværende). Så fx fandt Februar-revolutionen sted i marts efter den vestlige kalender. Vi har gennem artikelserien fastholdt de daværende russiske datoer. Revolutionen ændrede kalenderen til den nuværende i 1918.

Idéer til at forstå og styrte systemet

Interview med Joseph Choonara om marxismens relevans i dag.

"Det ville være tåbeligt at sige, at verden er præcis som Marx beskrev den i "Kapitalen". Imidlertid er det også vigtigt at forstå, at Marx i "Kapitalen" havde et specifikt projekt om, i generelle vendinger, at afdække det kapitalistiske samfunds bevægelseslove, frem for at beskrive Victoriatidens kapitalisme i Storbritannien".

Det siger Joseph Choonara, medlem af Internationale Socialisters britiske søsterparti SWP og forfatter til en ny introduktion til Karl Marx' hovedværk "Kapitalen".

"I den forbindelse trækker Marx en del på kapitalismen i hans tid, og bruger det til at illustrere og føre sin argumentation gennem bogen. Men selv her, er én af de ting, som slår mig ved genlæsning af Kapitalen 150 år senere, ikke så meget, at alt er ændret, men at der fortsat er slående paralleller.

Oplevelsen af fornedrelse og fremmedgørelse på arbejdspladsen, selvom den ikke er så slem som Victoriatidens Storbritannien, vækker helt sikkert genklang i nutidens Storbritannien. Og i nogle henseender er de metoder, som anvendes i traditionelle kapitalistiske fabrikker, blevet generaliseret ind i områder af økonomien som servicesektoren, den offentlige sektor osv..

Og hvis man ser på kapitalismen som globalt system, er der tydeligvis elementer af den fornedrelse af den britiske arbejderklasse, som Marx beskrev, der bliver gentaget. Man kan f.eks. se på tæppeindustrien i Pakistan, hvor der er omfattende brug af børnearbejde eller endda fabrikker i Kina, hvor arbejdsforholdene er så forfærdelige, at der opsættes "selvmordsnet" for at forhindre folk i at begå selvmord ved at hoppe ud fra taget", forklarer Choonara.

Udbytning er indbygget i kapitalismen

"Marx forsøger at redegøre for den måde, hvorpå kapitalisme af natur er er et udbyttende system. I den forstand er kapitalismen det seneste i en række af klassedelte samfund, der går tilbage til de antikke slavesamfund i Grækenland og Rom eller de feudale samfund, der fandtes før kapitalismen i store dele af Europa.

Marx siger, at vi har en ny type samfund, der også er udbyttende, og ydermere kritiserer han andre venstrefløjstilgange, der blot så kapitalismen som en form for svindel. Så hvis man ser på Marx' venstrefløjsrivalers skrifter, f.eks. Proudhons, behandles udbytning som en form for trick – et almindeligt synspunkt i datidens venstrefløjslitteratur. Logikken i det er at konkludere, at kapitalismen potentielt kan styres på en måde, der ikke er udbyttende.

Marx siger, at det ikke rigtigt. Så snart man har et system, hvor et mindretal bestående af kapitalister ejer produktionsmidlerne og arbejderne sælger deres arbejdskraft til disse kapitalister for at få adgang til produktionsmidlerne, har man af natur udbyttende proces, hvor værdi pumpes fra én klasse og over i hænderne på den herskende klasse, der udgør et mindretal.

Marx siger, at dette er uløseligt forbundet med det kapitalistiske system, og hvis man vil stoppe udbytningen, må man i sidste ende omstyrte kapitalismen."

Det "prekære" arbejde

Ifølge Choonara kan man også bruge Marx til at analysere den nutidige "prekæritet", dsv. usikre forhold på og udenfor arbejdsmarkedet.

"Niveauet af prekæritet i arbejderklassen var uendeligt højere på Marx's tid end i dag. Ikke desto mindre er der nogle interessante paralleller. Den første og mest indlysende er, at Marx taler om et system, hvor kapitalen altid er afhængig af at sikre sin adgang til arbejdskraft, den kan udbytte. Dette er et gensidigt afhængighedsforhold.

Ofte tales der i den nutidige litteratur om, hvordan arbejderne er afhængige af kapitalen. Men den udelader det omfang, som kapitalen er afhængig af arbejderne fra ligningen – og den kollektive magt, som arbejderne har, er et resultat deraf.

For det andet er der nogle mere detaljerede argumenter, som Marx fremsætter, der er interessante. F.eks. diskuterer han gennemførelsen af fabrikslovene, der begrænsede arbejdstiden i fabrikkerne. De blev indført efter enorme kampe fra arbejderbefolkningen, men afspejlede også et modsætningsfyldt pres på kapitalen selv.

På den ene side ønskede de kapitalister, der styrede fabrikkerne, at presse arbejdskraften så hårdt som muligt. På den anden side begyndte dele af den herskende klasse, især dem forbundet med staten, at bekymre sig om det kapitalistiske systems behov for på længere sigt at kunne reproducere sig selv.

Med andre ord, hvordan bevarer man en arbejderklasse, som er sund nok til at blive udbyttet? Denne komplicerede tresidige kamp mellem forskellige grupper inden for den herskende klasse og arbejderklassen førte i sidste ende til indførelsen af fabrikslovene i midten af det 19. århundrede.

Her er en interessant pointe, Marx fremsætter, at så snart man har gennemført disse love på fabrikkerne, er der et pres på staten for at udvide disse love til andre områder af økonomien, såsom mere primitive industrigrene, for at sikre, at der er lige spilleregler på arbejdsmarkedet og for at forhindre disse industrigrene i at få en konkurrencefordel over det langt mere avancerede fabrikssystem.

Man kan se nogle paralleller i den måde, hvorpå selv temmelig ondartede højreorienterede regeringer er tvunget til, i en vis udstrækning, at regulere dele af arbejdsmarkedet."

Marx må bruges på kreativ vis

"Marx er involveret i et projekt med at stige fra de abstrakte begreber, han udvikler i første bind af "Kapitalen", især i det første kapitaler, til de langt mere konkrete begreber, han udvikler mod slutningen af værket, især i tredje bind.

I princippet kan vi fortsætte denne proces i dag, og bruge denne metode til at forstå den meget anderledes kapitalisme, der findes i dag.

Hvis man ser på den generation af marxister, der fulgte efter Friedrich Engels, var de tvunget til at håndtere fremkomsten af imperialismen, i takt med, at kapitalens enheder blev større og mere sammenfiltrede med staten, og kapitalismen blev et system med global konkurrence, der fører til militærkonflikt mellem stormagterne.

En hel generation af marxister, der omfattede Rosa Luxemburg, Leon Trotskij, Lenin, Bukharin, Hilferding osv., var tvunget til at tumle med dette spørgsmål. Det gjorde de i det store og hele med de kategorier, som Marx udvikler i Kapitalen, men de forsøgte på kreativ vis at anvende denne forståelses-metode til en verden, der var under forandring.

Efter min mening må vi fortsætte denne proces i dag. Vi lever stadig i en verden, der styres af kapitalismens sociale relationer, men det er en meget anderledes verden, så vi bliver nødt til at være kreative i måden, vi anvender teorien på.

Den nuværende radikale venstrefløj er opstået på et tidspunkt, hvor marxismen ideologisk set er relativt perifer på en måde, den ikke var tidligere i det 20. århundrede. Så det store paradoks er, at vi ser denne enorme revival for radikalisme under et fravær af nogle af de mest effektive idéer, som kan være en guide for og forme denne radikalisme – marxismens idéer præget af begrebet om arbejderklassens egen befrielse.

Så jeg mener, at det pålægger den nuværende generation af marxister at forsøge at gøre disse idéer tilgængelige og sikre sig, at de er blandt de ressourcer, som folk, der bliver radikaliserede i dag, kan trække på i deres forsøg på at forstå, og i sidste ende styrte, kapitalismen", slutter Joseph Choonara.

Oversat, redigeret og forkortet fra Socialist Review nr. 426 af Lars Henrik Carlskov. Joseph Choonaras bog "A Reader's Guide to Marx's Capital" kan inden længe købes på Internationale Socialisters forlag www.modstand.org.

ANMELDELSE:

I AM NOT YOUR NEGRO

"The history of the negro in America is the history of America," siger Samuel L. Jacksons hæse stemme hen mod slutningen af dokumentarfilmen I Am Not Your Negro (2016).

Af Anna Wolf

Ordene er den amerikanske forfatter, James Baldwins. Filmen, der er instrueret af den haitianske instruktør, Raoul Peck, er struktureret over Baldwins bogmanuskript Remember This House, som han ikke nåede at gøre færdigt før sin død i 1987.

Baldwins selvbiografiske erindringsstykker og refleksioner over racisme og identitet kædes sammen med gamle optagelser med ham, filmklip fra det 20. århundrede, fotografier og sange. Resultatet bliver et portræt af en mand, en befolkning og en kulturel historie i det moderne Amerika, dybt infiltreret af et racebetinget voldstraume, der endnu ikke er blevet gjort op med.

Medgar, Malcolm, Martin

1960'erne, hvor Baldwin selv var kommet tilbage til USA fra Paris for at deltage i borgerrettighedsbevægelsen, danner ramme for Baldwins erindringer.

Årtiet, der så den sidste store oprejsning i afroamerikanernes kamp mod racisme sideløbende med strejker og studenteroprør. Årtiet, der trækker sine tråde århundreder tilbage til slaveriet og frem til politivold og BlackLivesMatter i 2010'erne.

Det blev også årtiet, hvor toneangivende sorte aktivister skabte enorme bølger af håb om forandring. Baldwin mødte og kendte både Medgar Evers, Malcolm X og Martin Luther King, Jr. Alle tre blev likvideret, før de fyldte 40 år i henholdsvis '63, '65 og '68.

Hvert af disse mord blev et slag mod bevægelserne og en yderligere indkapsling af den fortvivlelse og vrede, som 60'erne også var. For de sorte amerikanere havde kampen aldrig været mere udtalt og synlig, men det samme gjaldt samfundets dybe kløfter og fordrejninger.

Heltene døde. En efter en. Det er oprørende og mildest talt tankevækkende at høre Baldwins refleksioner over at vokse op som sort barn i et segregeret samfund kombineret med filmklip fra Hollywoods tidlige dage: hvide helte i euforisk flugt hen over det unge Amerikas sletter, mens de skyder den ene forfølgende indianer ned efter den anden.

Det går op for dig, at du er indianeren, siger Baldwin.

Only a pawn in their game

I Am Not Your Negro er et testamente til den strukturelle racisme i USA. Den sortes historie i Amerika er Amerikas historie – Amerika, som vi kender det, er født med racismen i sit DNA.

James Baldwin repræsenterer en skikkelse, der selv har været dybt splittet på spørgsmålet.

Billederne af den sorte/ikke-hvide i USA har siden satiretegningens, fotografiets, filmens mv. fødsel været repræsenteret som 'den anden'; gæsten, freaken, slaven, monsteret, djævelen – "the negro", som han udtrykker det i '60'er-jargonen.

Dette billede opstår i og med den hvide (mand) som mennesket, helten, herskeren, den alsidige personlighed – "a man".

Dette er den fortælling, der er blevet skabt og holdt i live – bevidst og ubevidst. Baldwin har også følt vreden, desperationen og bitterheden og kunne – med rette – have allieret sig med den mest sekteriske Black Panther-formation i troen på, at den sidste kamp udkæmpes mellem sort og hvid.

For på mange måder gør den det. Slaveri, lynchning, segregation og brutal politivold er grusomheder begået af hvide mod sorte. Medgar Evers blev skudt ned på sin bopæl af en Ku Klux Klan-mand. Og hvide i USA (og resten af verden) mangler stadig en erkendelse af, at den racistiske undertrykkelse er lige så meget en del af deres (min, vores) arv, som af sortes.

Men Baldwin ved også, at problemet er i hjertet af systemet. For når han siger, at den sortes historie er Amerikas, siger han også, at det er det kapitalistiske system, der ligger til grund for nationens tilblivelse, der indeholder racismen. I hjertet af slaveriet ligger imperialisme og profitvirksomhed bygget på gratis arbejdskraft.

"Only a pawn in their game," sang Bob Dylan i 1964 i en protestsang om mordet på Medgar Evers. Kun en brik i deres spil. Racismen er en splittelsesmekanisme, der spiller de mennesker, der burde stå sammen mod undertrykkelse og udbytning, ud mod hinanden.

Men dens rodfæstethed i ord, lyd og billeder i den amerikanske (og europæiske) arv nødvendiggør, at hvide mennesker også sætter sig på tilskuerpladserne for en stund.

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – ”de 1%” – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres ”krise-medicin” ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en ”rød” regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30’erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Kampen fortsætter!

Torsdag den 3. august var over 100 mennesker samlet til stormøde om vilkårene for reform-ramte mennesker i København. Allerede inden mødet var stemningen meget anspændt.

Af Anne de Haas

En række demonstrationer med stadigt stigende deltagerantal viser at folk har fået nok af politikernes ansvarsfraskrivelse og kynisme - og i særdeleshed nok af beskæftigelsesborgmester Anna Mee Allerslev, som aktivisterne har givet tilnavnet Anna Ansvarsløs og b-borgmester.

Blandt talerne var en læge, som fortalte om en undervægtig og tandløs narkoprostitueret kvinde, som efter tyve års massivt misbrug af heroin ikke kan skaffe sig kunder længere. Københavns Kommune mener at hun kan komme i arbejde og gav hende afslag på pension.

En jurist, en journalist og et kommunalbestyrelsesmedlem fra Enhedslisten i Norddjurs, som alle har specialiseret sig i forholdene for reform-ramte, berettede om lignende eksempler, og påpegede samtidig at det på ingen måde er enkelthistorier, men tværtimod systematiske lovbrud.

En synligt berørt ung kvinde med voldsomme traumer efter krig og børnemishandling fik ordet. Hun fortalte at hun havde taget en taxa fra psykiatrisk afdeling selvom det ødelægger økonomien for resten af måned:

“Jeg er kommet hele vejen for at se dig i øjnene, Anna, og fortælle dig at du fuldstændig smadrer folks liv! Folk der kommer på kontanthjælp er fanget. De kommer aldrig ud af systemet igen”.

Anna Mee fik flere gange ordet under den efterfølgende diskussion. Hun roste sine embedsmænd til skyerne, ignorerede spørgsmål vedrørende sagsbehandlernes elendige arbejdsforhold og skød adskillige gange skylden på Enhedslisten. Og det selvom det ekstreme dyk i tildelingen af pensioner er sket i 2014-2015 med hende selv på borgmesterposten.

Vær med!

Anna Mee undlod konstant at svare på konkrete spørgsmål, hvilket skabte stigende vrede og frustration i forsamlingen.

Mødet sluttede med kampråb og en vred, men optimistisk stemning. Kampen fortsætter! Sammen er vi stærkere!

Der er planlagt flere demonstrationer i den kommende tid. Næste gang ved Jobcenter Lærkevej den 19. september kl. 11.00 når endnu en meget alvorligt syg kvinde bliver behøver vores støtte. Kom med!

Se mere: find JOBCENTRETS OFRE og Næstehjælperne på Facebook.

Sådan fungerer kontanthjælpsloftet i praksis

Kontanthjælpsloftet sætter en grænse for det maksimale beløb, en kontanthjælpsmodtager kan få, på tværs af de forskellige ydelser staten udbetaler. Indtil 30. september 2016 gav den hidtidige ordning en enlig mor med to børn en støtte på 18.535 kroner. Heraf 14.575 i kontanthjælp, 445 i særlig støtte og 3515 i boligstøtte. Kontanthjælpsloftet skærer i det beløb.

Fra 1. oktober 2016 kunne samme mor maksimalt få udbetalt 15.544 kroner i støtte. Derfor blev hendes boligstøtte skåret med 979 kroner per måned, og hendes særlige støtte forsvandt. Den enlige mor har altså 2981 kroner mindre om måneden med den nye ordning. For nogle betyder dette, at de står til at miste deres bolig, og at man ikke kan få hjælp til at finde en billigere bolig. Det er ofte kommunen der har anvist en meget dyr bolig. Derimod kan man risikere at få den besked fra kommunen - At de gerne vil ’tage sig af barnet’ men at der ikke er lovhjemmel til at hjælpe med boligudgifter.

Kilde: Borger.dk og Jobcentrets Ofre

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede. Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/moeder

København

Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Studiekreds bliver holdt på Amager. For tilmelding og mere info kontakt Sabina, 2988 4273.

14/9: Hvordan vinder vi kampen mod umenneskelig jobpolitik?
21/9: IS Ugen Der Gik
28/9: Læserarrangement - Socialistisk Arbejderavis fremadrettet
5/10: IS Ugen Der Gik

Odense

Mødes hver torsdag kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.

19. september: Kommunalvalg, hvad er vores rolle?
26. september: Socialisme for begyndere
3. oktober: Imperialisme i Asien
10: oktober: Kapitalen 150 år efter

IS/U Odense på Facebook: facebook.com/groups/703272553037371/

Århus

Mødes hver anden tirsdag kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 6128 9615, for mere info.

26. september: Marxistisk økonomi 2: Hvorfor kommer systemet i krise?
10. oktober: Hvis interesser varetager uddannelsessystemet?

Socialistisk Arbejderavis: facebook.com/SocialistiskArbejderAvis
Internationale Socialister/ISU: facebook.com/groups/intsoc/

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

Sammen er vi stærkere!

Fotos: Marianne Rasmussen

Der er arrangeret en række demonstrationer i kølvandet på sommerens protester mod jobcentrets uanstændige behandling af syge og arbejdsløse.

Den 12. september var der demonstration arrangeret af aktivister fra Jobcentrets Ofre. Blandt talerne var Jan Hoby (LFS) og Pelle Dragsted (EHL)

Førtidspensionsreformen og sagsbehandling

Førtidspensionsreformen blev vedtaget af den tidligere SR regering og trådte i kraft i 2013. Førtidspensionsreformen har betydet, at folk under 40 år ikke kan få tilkendt førtidspension, men derimod et ressourceforløb. Erfaringer viser dog, at det er meget svært at få tilkendt et ressourceforløb. Hvis man er meget syg, holdes man hen med den undskyldning, at man må afvente og se, om man skulle få det bedre. Det sker på trods af, at der står i loven, at hensigten med ressourceforløbet kan være afklaring af sygdom, og hvad vedkommende kan og ikke kan.

Derudover har reformen styrket en aktiv beskæftigelsesindsats overfor borgere, som ikke har nogen eller har en meget lille arbejdsevne som følge af kronisk sygdom eller handicap.

DS (Dansk Socialrådgiverforening) anbefaler at 30-45 sager pr. sagsbehandler vil være passende for ressourceforløb, fleksjob og ansøgninger om førtidspension.
I Københavns Kommune har medarbejderne op til 225 sager.I fx Norddjurs har sagsbehandlerne gennemsnitligt 53 sager. I Københavns Kommune blev over 1000 borgere i 2010 tildelt førtidspension. I 2015 er antallet faldet til omkring 300.

I Københavns Kommune er 1,29 borgere på førtidspension pr. 10.000. I landets øvrige kommuner er 3,73 på førtidspension pr. 10.000. I København er 1,64 borgere tilkendt flexjob pr. 10.000. I de øvrige kommuner er tallet 8,17.

Kilde: Tal fra Ankestyrelsen, Dansk Socialrådgiverforening og Ulf Baldrian Kudsk Harbo Byrådsmedlem for Enhedslisten Norddjurs

Det var det dominerende kampråb fra omkring 300 vrede borgere, som demonstrerede foran jobcentret på Lærkevej i København den 17. juli for at støtte Vladimira, som var indkaldt til samtale i jobcentret fra sit sygeleje.

Af Pernille Cauchi

Men de demonstrerede også, fordi de har fået nok af en nådesløs sagsbehandling fra jobcentret og for at vise, at de har erstattet deres individuelle magtesløshed og frustration med kollektiv aktion.

Foreningerne Jobcentrets Ofre og Næstehjælperne var gået sammen for igen at gøre opmærksom på de uanstændig vilkår, som førtidspensionsreformen og kontanthjælpsloftet giver borgere.

Førtidspensionsreformen, som blev indført af den tidligere SR-regering i 2013, byder de svageste og mest udsatte borgere i vores samfund endeløse jobprøvninger, ressourceforløb og en ofte krævende og udsigtsløs sagsbehandling.

Kontanthjælpsloftet, som trådte i kraft i 2016, indført af Venstre-regeringen med støtte fra DF, LA og K, efterlader mange borgere i fattigdom med ydmygende møder med sagsbehandlere, der forholder sig til alt fra deres kropsvægt, til hvilke fornødenheder de burde kunne undvære.

De forsøger at få pengene til at strække i dagligdagen og mange beretter om stribevis af jobansøgninger, afslag og nytteløse kurser.

Opmærksomhed

Demonstranterne på Lærkevej fik endelig den opmærksomhed, som de har kæmpet for igennem de sidste mange år. Kim Madsen blev efterfølgende inviteret i Deadline og Linda Villadsen, en af medstifterne i Næstehjælperne fik en lang personlig artikel i Information den 22. juli og blev inviteret til P1 debat.

”Vi har forsøgt igennem flere år at få kontakt til politikerne inde på Christiansborg og demonstreret derinde flere gange. Vi bliver ikke hørt. Hvad skal vi så gøre?”, udtaler Kim Madsen, formand for Jobcentrets Ofre i Deadline den 23. juli.

Anna Mee Allerslev, den radikale beskæftigelsesborgmester, som forsøgte at forsvare sagsbehandlingen i Københavns Kommune, havde svært ved at få ørenlyd til demonstrationen ved Lærkevej og havde endnu sværere ved at forklare Københavns Kommunens forargelige tal både i forhold til tildeling af førtidspension og flexjob, men også antal sager pr. sagsbehandler (se faktaboks 1).

Ikke kun os

Kim Madsen fortsætter: ”Det handler jo ikke kun om os, det handler jo også om sagsbehandlerne. Dem vil vi meget gerne have ind i kampen, fordi de sidder med nogle horrible arbejdsforhold.”

Næstehjælperne var mødt talstærkt op for at bakke op om Vladimira. Carsten Larsen, som er medstifter af Næstehjælperne, er dog ikke i tvivl om, hvad der skal til, for at man for alvor kan rykke politikerne. Han sagde blandt andet i sin 1. maj tale i Fælledparken i år:

”Hvem af os drømmer ikke om, at fagforeningerne kalder til generalstrejke? Og hvem har ikke hede fantasier om 50.000 vrede demonstranter på Christiansborg slotsplads? Jeg har i hvert fald….

Men jeg er bange for, at vi må væbne os med tålmodighed. MEGET Tålmodighed. Og vi må indse, at vi SELV må handle”. Og han fortsatte:

Magthaverne “har gjort, hvad de kunne for at stigmatisere og udskamme hele grupper i befolkningen og spille dem ud mod hinanden. Arbejdere mod arbejdsløse. Flygtninge mod danskere og dem der ”betaler” og dem der ”nasser”.”

25.000 medlemmer

Gruppen af vrede, tidligere magtesløse borgere vokser dag for dag, Tilsammen tæller de to foreninger ifølge Kim Madsen omkring 25.000 medlemmer. Demonstrationerne ved Lærkevej er klare eksempler på, at når borgerne samles mod uretfærdighed og er mange nok, så lytter politikerne.

Det er også klart, at grupper som disse ikke alene kan ændre lovgivningen. Men Jobcentrets Ofre og Næstehjælperne spiller en vigtig rolle i forhold til at ændre folks bevidsthed om vilkår for kontanthjælpsmodtagere og førtidspensionister og finde solidariteten frem på tværs af de kunstige skel, der skabes mellem os.

De to grupper i København har arrangeret et stormøde med beskæftigelsesministeren i BJMFs lokaler i Valby den 3. august. Den næste demonstration, som er til støtte for Charlotte, som skal til møde i rehabiliteringsteamet, er indkaldt ved Jobcentret på Lærkevej den 14. august kl. 14:30.

Det må vise sig, om kravet om anstændig behandling smitter af på Jobcentrets medarbejdere, så det denne gang kan lykkes at få de ansatte og deres fagforeninger til at deltage i demonstrationen for bedre arbejdsvilkår og en fair sagsbehandling.

Imellem håbløshed og enorme muligheder - at være revolutionær 2017

I en diskussion med en kammerat for nyligt sagde vedkommende, at det for de fleste mennesker er nemmere at forestille sig store katastrofer for menneskeheden såsom klima-katastrofe, krige og andre uhyggeligheder end en social revolution inden for en nær fremtid.

Af Anders Bæk Simonsen

Et hurtigt blik på nyhedsbilledet en tilfældig sensommerdag vil umiddelbart give ham ret. Vanvittige krigstrusler, utilstrækkelige klimaaftaler, asociale nedskæringer og racisme, lader til at fodre hinanden endeløst i en ond spiral.

Jo der er nok at lade sig slå ud af, opgive håbet om en bedre verden for menneskeheden og i stedet fokusere på at nyde den tid vi har sammen med vores nærmeste på bedste vis i en mere og mere farefuld verden.

Overfor dette valg er der dog en række spørgsmål der sagte, men insisterende trænger sig på.

Hvilken verden ønsker man rent faktisk, at yngre generationer vokser op i?

Først og fremmest, hvor meget vil man reelt kunne nyde denne tid, når man ved, at forholdene for ens nærmeste og særligt de yngre, vil blive mere farefuld, usikker og desperat?

På det nationale plan har de sidste 40 års nyliberalisme og særligt de sidste 10 års krisepolitik betydet et hav af reformer af arbejdsmarkedet og velfærden, som efterlader os – den brede arbejderklasse – langt værre udsigter end foregående generationer.

Det gælder også på det globale plan, hvor økonomisk krise, klimakrisen, flygtninge-krisen og krige om kontrol over klodens ressourcer, spiller sammen i en dødsensfarlig cocktail.

Bagved samværet med ens nære – der kan være nok så rart, sjovt og dejligt - truer de dystre udsigter altså.

Afmagtens ideologi

Håbløsheden og den manglende tro på, at man sammen kan gøre en forskel, ændrer styrkeforholdet mellem arbejderklassen og den herskende klasse til sidstnævntes fordel. Hvis ingen ønsker at kæmpe sammen, vil angrebene på arbejderes levevilkår fortsætte.

Udover det, er det også den stemning, som fascismen; "afmagtens ideologi", historisk er vokset ud af.

Hver gang en større social opstand eller revolution er slået fejl, har det været fulgt op af dybt reaktionære bevægelser, hvor de mest primitive "koder"; hudfarve, etnisk og religiøst tilhørsforhold, bliver afgørende for den sociale orden, og splitter det skæbnefællesskab vi har som arbejderklasse.

Vores skæbnefællesskab

Det vil sige os, der er nødt til at sælge vores arbejdskraft for at overleve, under betingelser, som vi ikke har nogen særlig indflydelse på, for at en lille elite kan øge deres rigdom og magt i dyb rivalisering med andre i eliten.

Det er et generelt vilkår, både herhjemme og ude i verden, at vi bor sammen i større multietniske byer, og går i børnehave, skoler eller på arbejde med folk der kommer fra andre lande, har en anden hudfarve eller tro end en selv.

Den økonomiske udvikling ikke bare i vesten, men over hele kloden de sidste 50 år, har gjort arbejderklassen til verdens største sociale klasse.

Vi har som arbejderklasse ingen interesser i nedskæringer på velfærd, lavere løn og ringere arbejdsvilkår, mere usikkerhed på arbejdsmarkedet, krige eller ligegyldighed over for klimaproblematikkerne.

Arbejderklassen "i sig selv"....

Om vi opfatter os som arbejdere, der igennem klasse, er forbundet med andre arbejdere over hele kloden eller ej, ændrer det ikke på, at vi rent objektivt deler grundlæggende livsvilkår og interesser.

Det vil sige, uanset om vi opfatter os som middelklasse, vidensarbejdere, løsarbejdere eller noget helt andet, skaber vores arbejde profit til bosserne.

Arbejderklassen er både i den private sektor, hvor vi producerer varer, og i den offentlige sektor, der producerer fremtidig arbejdskraft (børneinstitutioner og uddannelse), reparerer arbejdskraften (sundhedsvæsenet) og sikrer infrastrukturen (veje, jernbaner, havne og lufthavne), hvor varerne og arbejdskraften kan transporteres.

På denne måde er vi altså som klasse, "et materiale for social udbytning" i sig selv. Uanset om vi forstår det eller ej.

...eller arbejderklassen "for sig selv"

Det interessante sker imidlertid, når vi begynder at forstå ovenstående; at vi faktisk er denne globale, sociale klasse, som producerer samfundets værdier.

Med den erkendelse begynder vi også at forstå, at vi sammen som en social klasse har et meget magtfuld våben. Et våben hvis styrke ligger i, at vi er de fleste, og at vi producerer samfundets værdier. Vi kan nemlig sætte en stopper for samfundets produktion ved at strejke, og dermed udfordre den herskende klasses magt.

Det er i den erkendelse vi går fra at være et socialt materiale for udbytning; en social klasse i sig selv, til at være en social klasse med bevidstheden om sin egen styrke; en klasse for sig selv.

Fraværet af organisationer der vil kamp

Mange forskellige forhold, som der ikke er plads til at gå ind på her, har været med til at forvrænge vores forståelse af arbejderklassens centralitet i at skabe en bedre verden.

Der har været et fravær af faglige og politiske organisationer med vilje til at foretage praktiske skridt til at organisere sociale kampe for at forsvare velfærden, stoppe vores krigsdeltagelse og stå mod racismen.

Dette fravær af kamp har øget den individuelle fornemmelse af magtesløshed, da ingen udover superhelte, kan slås mod systemet og vinde alene.

Men rundt omkring på kloden har almindelige mennesker faktisk organiseret sig, stået sammen og vundet sociale kampe mod nedskæringer, racisme og for bedre arbejdsforhold.

Fra afmagt til modmagt

For nyligt er det kommet til udtryk i Storbritannien, hvor Jeremy Corbyn fik en historisk vælgerfremgang, på et venstreorienteret valgprogram, der sigtede mod at skabe et samfund "for de mange, ikke de få".

I USA fik den erklærede socialist, Bernie Sanders, over 12 mio. stemmer ved præsidentkandidatvalget sidste år. Og endelig er Enhedslisten og Alternativet herhjemme steget markant i meningsmålingerne på venstreorienteret politik.

Dette er klare tegn på, at flere og flere modsætter sig udviklingen, der kun kommer de mest privilegerede til gode. Men hvis vi for alvor vil ændre samfundet til det bedre må modstanden tage afsæt i den styrke, vi har i kraft af vores klassetilhørsforhold.

Fra vores avissalg og generelle snakke med folk omkring os, har vi erfaret, at flere folk forstår, at systemet ikke fungerer og ikke sikrer en værdig fremtid for nogen af os. Det er dog stadig meget abstrakt for rigtig mange, at det er arbejderklassen, der er nøglen til at skabe en anden og bedre verden.

Det kan en lille organisation som vores ikke ændre det store på, men vi kan samle de folk der deler dette perspektiv, og handle sammen i forskellige kampagner for at gøre en forskel nu – uanset hvor minimal den er, og for at forberede os på fremtidens sociale kampe.

www.socialister.dk

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

PP POST DANMARK B